

25. januar 2007

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

Kr. 25,-

72. årgang

Nr. 1

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Det riket Gud opprettet!

Av Anders Ryste

Kristus gjorde m.a.o. verden oppmerksom på dens storhet og risiko ved å være det eneste vesen, født med iboende fantasikraft. Menneskets store problem må derfor være en gang å kunne skaffe seg herredømme over denne kraften individuelt og kollektivt. I vår religiøse verden, hvor guddomskraften spilles ut i formdyrkelse og ritualisme, og i vår politiske verden ødes kraften på mammon og interessekonflikter, saboteres Kristi avreligioniserte og apolitiske lære. Ja, i den snart 2000 årige historien hvor Kristnavnet har vært kjent, men hans lære fordømt, har hedenskapet, like fra de første kjente kristenkulturer til dagen i dag, kun vært polert med Kristi bud og lære. Derfor profeterer han om endetiden for rikene av denne verden. Han fordømte ikke. Han sa at menneskene måtte slutte å samles på politikerplassene for bare å leke og aldri forlate leken for å bli voksne og bevisste, at de har muligheten til å realisere det lekete og det drømte til virkelighet i en ny verden hvor sorg og savn, sult, død og krig ikke mer forekommer!

At små barn kan være "religiøse" er bare naturlig. Barn skiller seg ut i sin lek ved å ta i bruk sin gryende

fantasidimensjon. Denne dimensjonen gir til kjenne menneskevesenets egenart. Når f.eks. småjenta forestiller seg å lage mat av muld og leire, duker bord og holder selskap, så lever hun ut sin iboende fantasi i lek. Leken hos de små bør tas alvorlig som et tegn. Vanskelig om en mor kan bli god husmor som ikke først har lekt husmor i barnestua.

Det kan gå an å forstå. Verre kan det være å forstå at barnets diktning og lek for å dyktiggjøre seg i fantasien for sin senere tilværelse, kan sammenliknes med det voksne barns religiøsitet. Hvor mange grupperinger av religiøse ?nnes ikke blant menneskene? Med innvandringen fra fjerne kulturer, følger nye religioner og nye former for religionsdyrkelse også hos oss. Vi innfødte med vår religionsutøvelse andres over de fremmedes. Vi kan vanskelig forestille oss at voksne mennesker har kollektive knæleimer eller at de for ett og hint skal tenne lys, tilbe og ofre til helgener og bilder, eller at de skal foreta visse hellige øvelser.

Religionsforskningen kan ikke være kommet særlig langt, viss den ikke i dette kan sammenliknes og gjenkjennes (identi?seres) med barnets lek i barneværelset. Troende vil steile over slik påstand. Barnet vokser ut av barneleken. Det legger bar-

neværelset bak seg og virkeliggjør i sin voksne alder hva det som liten ennu bare drømte og fantaserte om. Men om vi nu sier om det religiøse kollektive barnet som tilber bilder og ikoner, så oppfører også det en lek. Det utadprojiserer alt det hellige i seg selv til personer, ting og gjenstander, hus og statuer, plent slik som småjenta gjør når hun får dukka til å sove i vogna si. Hun er seg ikke bevisst, så hun kan realisere drømmen til virkelighet, men det er sannelig ikke religionsdyrkeren heller når han tilber sin Gud symbolsk, uten å kjenne ham i sitt indre. Mor-skallet som gudskallet bor i mennesket selv. Men realisere kallet kan ingen som ikke først er blitt seg sin iboende fantasidimensjon bevisst og har lært å styre den.

Tanker som dette, er neppe hverdagskost. Men mennesket burde være minst like nysgjerrige på den mentale forskningen som på den tekniske. Religion er neppe det endelige, men snarere begynnelsen. Kanskje den nødvendige begynnelsen for senere å kunne virkeliggjøre det hellige levende samfunn på jord. Kirkene, moskeene og synagogene representerer det kollektive, religiøse barns lekestuer. Mon Gud Herren kan bo i hus bygget av tre og stein, spurte hin kong Salomo. Når religioniseringen en gang blir av-

slørt, vil "templene" endelig bli brukte til det de skulle. Hus hvor prestene lærte menneskene om deres iboende hellighet sammen med den store risikoen til å utadprojisere helligheten til symboler og tankeformer og dyrke disse med det bedrøvelige resultat, at mennesket selv, reduseres til et ondt og syndefullt vesen som bare kan trelle under selvbestaltede formyndere, og aldri kunne lære å stå fritt.

I vår verden er livsbilledet delt i to, men i Israel hvor Jesus fødtes, var religion og politikk ett og det samme. Først med Paulus er en skjebnesvanger todeling kommet inn i verden. Kristis var ingen religionsmaker. Men han var heller ikke politisk interessert, ihvertfall ikke partipolitisk. Han var interessert i hele mennesket og menneskelivet. Han kom til verden som avsløreren av religionen og politikken og påviste for oss Det organisk/biologiske levende samfunn hvor den som vil være størst skal være alles trel. Dessuten må han kunne se og erkjenne den himmelvide forskjellen der er mellom det statiske og det dynamiske, iboende prinsippet i samfunnsdannelsen. Han sa slettes ikke at gudsriket er et sted som mennesket, etter from fortjeneste, skal nyte etter sin legemlige død. Han sa tvertimot at Gudsriket er den tilstand som vok-

ser frem på jord straks menneskets sanne identitet er oppdaget og erkjent. Han visste hva som bodde i mennesket.

Kristus gjorde m.a.o. verden oppmerksom på dens storhet og risiko ved å være det eneste vesen, født med iboende fantasikraft. Menneskets store problem må derfor være en gang å kunne skaffe seg herredømme over denne kraften individuelt og kollektivt. I vår religiøse verden, hvor guddomskraften spilles ut i formdyrkelse og ritualisme, og i vår politiske verden ødes kraften på mammon og interessekonflikter, saboteres Kristi avreligioniserte og apolitiske lære. Ja, i den snart 2000 årige historien hvor Kristnavnet har vært kjent, men hans lære fordømt, har hedenskapet, like fra de første kjente kristenkulturer til dagen i dag, kun vært polert med Kristi bud og lære. Derfor profeterer han om endetiden for rikene av denne verden. Han fordømte ikke. Han sa at menneskene måtte slutte å samles på politikerplassene for bare å leke og aldri forlate leken for å bli voksne og bevisste, at de har muligheten til å realisere det lekete og det drømte til virkelighet i en ny verden hvor sorg og savn, sult, død og krig ikke mer forekommer!

Godt nyttår

a.r.

Min jule- og nyttårspreken

Arvid Brodeid

Midt i vårt midtvintersmørke med julefest, glede, nærhet, julens sanger over velfylte varelagre, skal en ikke glemme budskapet: Sannheten skal frigjøre deg. Verden fikk en Mester i Sannhet og et kjærlighetsbudskap.

Det grunnleggende er: Elsk din neste. Ja elsk dine fiender. Gjør vel mot dem som hater deg! Det er har-

de bud. Ennå verre er kravet til oppgjør med en 4000 årig pengekultur som har forvirret menneskesinn og ført oss inn i historiens alle djevleske konflikter.

Dansen om gullkalven, jakten på pengeprofitt, de store talls galskap er en bibelsk innsikt! Oppdagelsen av pengeloven også. Dette at intet folk kan forene kampen om marked med skikkelig menneskesolidaritet. Den som fører markeds-kamp, må ha ver-

denshegemoni og havner i Hitlers filosofi; Eksportere eller dø! Våpen og død blir reguleringsmekanisme.

Det er kristendommens egentlige budskap til jordens folk: Du må få orden på dine økonomiske håndtering, det vi kaller systemer. For penger er bare et målemiddel som måler arbeidsinnsats og produksjonsmengde. Når penger blir et mål i seg selv går en nasjon utfor stupet. Derfor trenger vi villighet til ny ana-

lyse: Hva er pengeprofitt? Hvilke virkninger får kampen om lønnsomhet? Hvordan virker pengerenten på priser og husleier m.m. I julens ånd kan en spørre! Hvorfor har bibelen kravet; Du skal ikke ta rente av din bror. Og hvorfor er en merkelig hendelse innført i evangeliet?

Betaler ikke dine disipler tempel-skatt? spurte politipanere Jesus en gang. Han hadde tydelig uttalt seg kritisk om harde beskatninger. Han

gjør et såkalt under; ber en medarbeider gå til sjøen og fange en fisk. I fiskens gap lå en mynt. Den ble brukt til skattebetalingen. Der gir evangelisten verden en leksjon i skatteteknikk. For hva kan i virkeligheten beskattes? Bare produksjonslivet! Alle samfunnets ut-gifter ligger innkalkulert i vareprisen. Vi må derfor lage et nytt skattesystem. Skatt uttatt direkte på produktet. Varemengde be-

■ forts. side 8

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis
Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754
E-post: dagoj@online.no
redaktør

Grunnlagt
1931

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16,
50 44 Natland

Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre Arna

Ved innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

Internett: www.samfunnsliv.no

GLORIØS DØD!

Dette er et sitat fra Dagbladet fredag:
"Lite gloriøs død for eksdiktatoren."

Saddam Hussein er dømt til døden og skal henges. Dagbladet skriver at det er en lite gloriøs død for Saddam.

Hva mener avisen med det?

Skulle han for eksempel ha blitt henrettet ved skyting med en gullkule eller noe annet eksklusivt slik at døden ble mer gloriøs?

Idet jeg ber om et seriøst svar fra avisens redaksjon ang. dette.

DOJ

Redaktører 2007

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme

MAI: Dag Ove Johansen
JUNI: Astrid Strømme
AUGUST: Dag Ove Johansen
SEPTEMBER: Astrid Strømme
OKTOBER: Dag Ove Johansen
NOVEMBER: Astrid Strømme
DESEMBER: Dag Ove Johansen

Til Samfunnsliv v/ Dag Ove Johansen

Vær forsiktig med signaturen "Pastoren" (25.8.2006) Han er i ferd med å avsløres.

Det er heller ikke den type nytt som er Samfunnslivs litteratur (det forsinker...).

G.E.Bonde er klar, f. eks. Likeså: Antall krigsoffer, USA har nå drevet sine velgere i krig. Det vet vi!

Vi er underveis! Og vi har 2 ganger takket nei til NATO!!

Hilsen Helene

LEDER -

Samfunnsliv av gammel, god årgang

I fjor skulle vi ha feiret avisens 75-årsjubileum. Samfunnsliv ble grunnlagt i 1931 av Bertram D. Brochmann. I krigsårene gikk avisen inn, bl.a. fordi BDB ikke ønsket at den skulle bli misbrukt av tyskerne og deres støttespillere i landet.

Denne første utgaven av Samfunnsliv anno 2007 er derfor en forsinket jubileumsutgave. Nesten alt av stoffet som kan leses i dette nummeret, er hentet fra tidligere utgaver av avisen, som en slags takk til mange av dem som har bidratt med artikkelstoff til avisen gjennom årene. Vi kommer til å gjentrikke en rekke artikler og innlegg fra tidligere årganger i avisen i tiden fremover.

2007 kommer til å bli et arbeidsomt og på mange måter avgjørende år for avisen og redaksjonen. Sommerstevnet er under planlegging. Likeså nyutgivelser av to av Brochmanns sentrale verker: "Kunsten å lese bibelen" og "Kristus i samfunnet". Disse to bøkene er dessuten oversatt til engelsk og planen er å få dem utgitt i løpet av året.

Vi har dessuten funnet det nødvendig å oversette G.E. Bondes "Totalitetsøkonomien" til engelsk, dette på bakgrunn av de rådende, økonomiske forhold i vårt eget land men også i utlandet for øvrig. Bondes bok skal dessuten også utgis på nytt i norsk utgave.

Vi vil rette en takk til alle dem som har støttet oss gjennom de siste årene – både økonomisk og stoffmessig. Det viser seg vanskelig å nå ut til folk med det synet som Samfunnsliv representerer. Norge er på mange måter blitt et land som er seg selv nok. Vår nasjonale inntekter er astronomiske og vi tjener grovt på å produsere olje og gass som er blitt vår tids største miljøproblem. Dette må før eller senere bli et problem for vår vesle nasjon som har levd nøkternt og i nær relasjon til naturen gjennom årtusener.

Det skal sterk rygg til å bære rikdom. Nasjonens rygggrad synes å svekkes, både fysisk og mentalt. En nasjon som deler ut Nobels Fredspris skal ikke satse penger på produksjon av klastebomber. Nasjonen skal heller ikke spekulere i papirverdier og salte ned i et oljefond som bare er tallmasser uten verdi.

Det er på høy tid med en økonomisk nyorientering. Det skal ikke være mulig i et land som Norge å la skoler og sykehus forfalle til noe som mer og mer likner bygninger i tidligere Østblokkland.

Men hvordan skal nyorienteringen fra Brochmanns ideer nå ut til folket? Det blir den største oppgaven i årene fremover...

□ Dag Ove Johansen

Bør statskirken falle?

Av Birger Eilert Grenne

I julen ser vi at Den norske kirke står fram for folk flest som en kirke både i navnet og gavnet. Folkekirken kommer klart til uttrykk når folket på julaften benker seg til høytid, men dessverre kan vi få inntrykk av at det er for seremoniens egen skyld at folket strømmes til. Julen baker i hop så mangt: Vi har merkantilismen som har påtvunget oss via reklamemakerne et "kjøpehysteri", og sosialismen som har gitt folk flest mange penger med såkalt synkende kjøpekraft, vi har parlamentarismen som har tilbaketrukket høstens innspurt med bl.a. nye lovreguleringer på godt og vondt, vi har tilbaketrukket noe av mammonveldets skuespill på Børsen og vi glemmer for en stakkert stund at kirken kanskje har blitt et Babels tårn som holder det gående med godt prat i seremonienes tegn, og mange villfarne sjeler på samfunnstreet har fått sin straff osv. Det må sannelig være vanskelig å være prest i en kirke som forkynner den radikale Jesus, som talte fariseere og skriftlærde midt i mot og samtidig holder fast på den billedlige keiser og minner om synderinnen som autoritetene i glasshus ikke fant å ville stene. For hvem var uten synd? – Det må være ekstra vanskelig å motta sin lønn over konto bevilget av sin oppdragsgiver som på mange måter blir ens motpart.

Gi keiseren hva keiserens er og Gud hva Guds er, står det skrevet i Bibelen. Skal vi komme dette råd i møte må Kirken stilles fritt, det er tid for Åndens fornyelse. Alle såkalte frie menigheter bør nå finne veien til

"den gamle ærverdige kirke" som har stått der i manns minne som et verdens symbol på menneskenes iboende lengsel mot fred, glede og overflod. Overflod? Ja, vi har overflod!

Ethvert menneske er vanligvis i stand personlig til å produsere det mangedobbelte av sitt eget personlige forbruk. Det dreier seg her om et organisatorisk anliggende i så måte og det gjelder å slutte og tro på innbilt verdier, så som at penger i seg selv er et produkt vi kan leve av. Og kirkens tjenere bør bli tilgodesett med menighetens bidrag til deres materielle omsorg. Tiden er også inne for mange etablerte organisasjoners fall. Mange har i så måte overlevd seg selv, folket glimrer med sitt fravær på møtene, et lite styre holder det hele i gang. Det er slik snart en organisasjon for ethvert anliggende. I stedet for å være problemløser er mange også blitt problemmakere. Man har sine spesielle særinteresser å ivareta heter det.

Det dreier seg ikke lenger om egne særinteresser, det er ikke tid lenger for alles kamp mot alle. Det dreier seg om felles innsats i en felles verden som snart kan gå "av hengslene" om vi ikke innser at det haster på alle tenkelige måter. Vi har kun et samlende redskap rundt oss som kan frem-skynde en forløsning og det er en frittstående kirke hvor menneskene samles med kun det ene for øye, nemlig å tjene hverandre og når så skjer da blir "mitt vel alles vel". Om så skjer så spør det om også tiden er kommet da mange institusjoner står for fall og det selvvirksomme samfunn kan overta uten våre tallrike kontrollører. (Vi har snart

skaffet oss et dusin pr mann.)

Og når kontoposteringene kommer på rett plass, dvs inntektene og utgiftene posteres korrekt, ja da vil det vise seg at vi får balanse også i regnskapene og vi nærmer oss raskt Gudsriket på jord. Vi behøver kanskje ikke vente til hinsides graven eller kirkegården? Og kirkehusene er jo desentraliserte, de står der hvor folket er, enten det er mange eller få i kretsen. Vi har samlingsstedene i nært sagt hver en krok. Det gjelder å ta de i bruk, vi kan holde jul for den saks skyld året rundt. Og det er ikke sant det som en forhenværende leder av en tidligere folkebevegelse sa, at historien har vist at alene blant en stor går det som regel galt, det er mange eksempler på det motsatte. Hva med f.eks. det enorme Sovjet som ble til de mange "samarbeidende uavhengige småstater"? I alle fall var det nok et godt eksempel på folkeviljen.

Så leste jeg ovenstående for en av våre kjekke ungdommer. Hva sa han? Det høres bra ut det du skriver, men det lar seg ikke gjennomføre. Hvorfor? "Fordi vi er egoister", svarte han. Til det er et å svare, nemlig at derfor og nettopp derfor må oppvoksende slekt få presentert en ny og radikal mentalitetsforandring. Dermed kan "Deilig er jorden" bli en realitet jordkloden rundt. Hvorfor kan ikke lille Norge være modell for andre nasjoner? Hvorfor ikke vente med å flytte Oslo til Brussel? Hvordan finnes det flere svar på, men det haster nå, og det haster fordi "Det banker på tidens port!"

Fienden er i landet

Fra Samfunnsliv 1934

I lang tid har det lyktes naive norske menn og kvinner å skremme alle bra folk med kommunismen fra Russland. Enhver som kjenner Norges historien bør jo vite at Norges 850 000 selveiende bønder aldri lar sig redusere til proletarer a la russere.

Men dette skremsel med kommunisme skal tjene til å camouflere en annen og meget farligere fiende, statsocialisme, eller den borgerlige socialisme, som i lang tid har vært importert tollfritt under all slags fine og pene ord og merker. Man vifter med navn som "frisinnede folkeparti", "nasjonal samling", og lignende. – Den hele propaganda er rammende karakterisert av kong David: "Hans munns ord er glatte som smør, men hans hjertes tanker er strid. Hans ord er bløtere enn olje og der er de (i virkeligheten) dragne sverd." (Når vi må så langt tilbake som til kong David for å finne sannheten om Quisling-partiet, så kommer det bl.a. av at vårt kongehus er ansatt på de betingelser at det skal tie, – tie konsekvent – selv om folkets fiende kommer inn i landet.)

Den sanne fiende, som truer det frie norske folk, er allerede i landet. – Hvor er speiderne? – eller hvad er det man speider etter hvis man ikke kan opdatere fienden?

Hvor er forsvarer?

Hvad er det man vil forsvare? Og mot hvilken fiende?

Kanskje det norske militærvesen allerede er på vei til å gå over til fienden?

Hr. Quisling er major – og vi ser ikke at han er blitt degradert fordi han har sviktet det norske folkestyre og gitt sig i kast med tvangsstaten og statsocialismen! Ta i vare!

Det var en lett sak å mobilisere det norske folk dersom fienden kom over havet, over land eller gjennom luften, slik som f.eks. general Hotfeldt trodde *) Da er fienden synlig og som regel mindre farlig. – Det farlige ved den fienden som truer et frit Norge er dette at det er våre egne landsmenn som er blitt besatt av fremmedes trældom og trællesinn.

Jeg citerer igjen kong David som ikke var betalt for å fortie og skjule sanheten:

"Også den mann som jeg hadde fred med, som jeg stolte på", (nemlig min landsmann), "som åt mitt brød, har løftet sin hæl mot mig." (Salme 41,10)

"Ti ikke er det en fiende som håner mig, ellers vilde jeg bære det. Ikke er det min avindsmann, som opphøier sig over mig, ellers vilde jeg skjule mig for ham, men det er dig, du som var min likemann, min venn og min kjenning", (og min egen landsmann) – "vi som levde sammen i fortrolig omgang –" (Salme 55).

Den fare som truer Norge og Norges folk er den organiserte borgerkrig som muligjgjøres derved at godtroende menn og kvinner, på grunn av stor uvidenhet, lar sig henrykke

til å mobilisere kamp mot norske arbeidere".

Fienden er godt maskert. Det er ikke lett for almindelige dødelige å opdatere hvad det er for kvaliteter som skjuler sig bakenfor den enfoldige og "fromme" major Quislings "nasjonale samling". – Det ubeviste onde har alltid en smuk fasade. – Glattere og bløtere enn smør og olje, men med dragne sverd og politikøller bakenfor.

For penger kjøper fienden sig skritt for skritt fremover og innover i folkets tankeliv og følelsesliv. – Og hvad og hvem er ikke tilsalgs i våre dagers Norge – i de opdiktete "dårlige tider". Det er sandelig ikke bare skjøgen på gaten som selger sig. – Vi opplever at store dagblad og små lokalblad selger sig til den borgerlige statsocialisme. Snilde og pene folk som ingen tillegger noget ondt og som sist av alt ser ut til å være fandens håndlangere stiller sig i fiendens tjeneste.

Det er et så alvorlig faktum, at der ikke nok kan ropes alarm: Alle mann på dekk! Til kamp mot tvangsstaten! Til vern for friheten.

De enfoldige sier at Quislings politikk er helt ufarlig. – Vi har jo det norske arbeiderparti, sier folk. Men intet er mere sviktende og usolid i kampen mot det Quisling'ske trællesinn enn arbeiderpartiet – Der er nok av fascistiske stoff innen det konservative arbeiderparti. Ingen har forberedt veien bedre for den borgerlige statskapitalisme og statsocialisme enn arbeiderpartiet.

Husk det

Der vrimler av folk innen arbeiderpartiet som hopper over til fienden, når de forskjellige offentlige embeder skal besettes!

– Husk det! – Er noen i tvil så bare se på erfaringene fra Tyskland. For penger gjør alle fryktsomme undermålere hvad som helst. Regn med det virkelige, og ikke med det ønskelige.

Arbeiderne er ofte så godtroende at de tror at deres ledere er "bedre mennesker" enn andre partiledere. Vi tror at alle mennesker – også arbeiderledere er bedre enn de selv vet, men forholdene gjør at de gjør det onde som de ikke vil, og undlater å gjøre det gode som de vil. – Der er ingen kvalitetsforskjell på arbeiderpartiledere og andre partiledere.

Den fiende som truer Norge og alle nordmenn er den stats- og kommunekapitalisme som arbeiderne i god tro har forberedt og utviklet og som Quisling og de "statskristne hedninger" nu vil rendyrke for selv å få makten og æren i evighet amen"

Vil det gamle høre nu være å stole på? – Foreløbig erklærer de sig ueining med Quisling. – Men det er vel bare midlertidig? – I sitt hjerte er høre også blitt statskapitalister.

Dette forøker den store fare. Bak ryggen på det norske folk går alle sammen den vei som fienden ønsker. Og kongen tier og folket tror at alle ting er i gode hender.

Venstre og bondepartiet foretar sig ingenting for å stanse Quisling. – Tvertom. Man bevilget penger til

statspolitiet for å sikre fienden uhindret arbeidsro for statssocialismen. – Demonstrasjonen på Stiklestad skal ha kostet 50 000 kr – eller mere? – Venstre regjeringen betaler regningen og den folkefiendtlige og frihetsfiendtlige propaganda fortsetter.

Det er bare Samfundspartiet som ser fienden og som kjenner hans ansikt og hans kampmetoder. De andre våkner ikke før ulvene er over dem.

Hvad gjør så vi? – Hvad kan vi gjøre? Vi skal ikke stirre på det som er blitt gjort i samlende og splittende henseende. Men vi skal se frem: Hvad kan vi gjøre? Hver enkelt av oss?

Staten og Norges Bank har bedratt vårt nøisomme og sparsomme og tålmodige folk. Men ennu skal der lyves på folket. – Det sørges alltid for at det er folket som spiller fallitt. – Folket skal ha ansvaret og folket skal betale den endeløse svindel.

På denne løgn består ennu det forfalskede folkestyre i Norge. Men sannheten er at blindheten og dumheten og uvidenheten har sittet ved roret siden 1905 og ført vårt folk i ulykke. – Var det da ikke bedre å trekke disse roremenn til ansvar istedetfor å velte skylden over på det arbeidssomme og langmodige folk?

Fienden er i landet. Han kjøper sig frem for folkets egne penger og under beskyttelse av statspolitiet. – Uvidenheten er så stor at han kan lyve sig frem til herredømme over oss.

Skal vi finne oss i dette?

Tanker fra fremtiden

Aase Brenne

Fremtiden ligger skjult inne i oss alle og venter bare på din og min oppmerksomhet. Av og til spretter fremtidens tanker ut av sitt skjulested. De har ikke tid til å vente, sier de. Det haster, for mor Norge har store selvpopholdsproblemer. Hun tror visst at EF kan løse det problemet, men EF har selv de samme problemer og tror bare at vi kan samle alle problemer i en stor sekk, uten å løse dem, så skal alt gå så bra. I fremtidens språk kaller vi dette for ren ønsketenkning, for her går en alvorlig til verks mot alt som ikke stemmer med virkeligheten. Ja, i fremtiden ser en tilbake på den merkelige tids epoken, hvor menneskene stolte fullt og fast på at der ikke eksisterte annen samfunnsvirkelighet enn den vi har fantasert opp.

Selvsagt, våre tanker og idéer skaper virkelighet, liksom fortidens mennesker skapte sin virkelighet, for eks. da de trodde at jordkloden var ?at som en pannekake og innrettet sitt liv etter denne troen. Noe lignende skjer i dagens verden. Samfunnet er nå den pannekakevirkeligheten vi tror på, men sannheten om samfunnet som virkelighet er ennå ikke oppdaget – verken i vitenskapen, politikken eller religionen. Pannekakevirkeligheten er gjeldende for lek og lærd. Derav følger at hver eneste nasjon i verden må få store selvpopholdsproblemer, for er det noe vi har vitenskapelig erfaring for, så er det dette at virkeligheten ikke innretter seg etter våre tanker og idéer, tvertimot, vi må først bruke våre tanker

og idéer til å erkjenne virkeligheten, dernest innrette våre tanker og idéer i samsvar med denne. Bare slik kan vi få i gang den utviklingen vi nå bare drømmer om.

Om vi prøver å tenke den tanken at vår oppfatning av samfunnsvirkeligheten foreløbig er basert på en livlig fantasi, og så forestiller oss at denne fantasien er årsaken til all samfunnsulykke, presis som fortidens fantasi om den flate jorden, ble et hinder og en ulykke for datidens mennesker. Når fantasien kommer inn på det rette spor, så kan vi løse alle problemer, men aldri før. Slik er vår erfaring innen naturvitenskapen – og slik er også vår erfaring på samfunnsplanet, selv om både kirke og vitenskap forklarer elendigheten med individuell ondskap, egoisme, verdenskonjunktorene og andre like så FANTASIFULLE FORKLARINGER.

Det ene står i relasjon til det annet.

I fremtiden tror vi ikke på slike forklaringer. Å gjøre vår klode til et helvete er slett ikke tegn på verken egoisme eller intelligens, men på falsk opplæring og egosentrisitet. Vi ser ikke skogen for bare trær. Det er altså et spørsmål om å se sam-

funnsvirkeligheten og et spørsmål om intelligens å kunne innrette seg etter den. Slik er erfaringen innen naturvitenskapen – og slik vil det også være innen samfunnsvitenskapen – i fremtiden. I dag er samfunnsvitenskapen ikke kommet lengre enn til oppfatningen av samfunnets "pannekakevirkelighet" – og det blir Norges og andre folks erfaring og skjebne. Men tross dette faktum, så bærer vi likevel fremtiden inne i oss, og den vil være like lys og fantastisk kreativ, som den nå er mørk og livstruende.

Endelig

Hvorfor vel se i retning Pinochet? Despot, sadist – ja værre enn dét. For i det små å kunne se, mentalt beslektete med dét?

Mett av dage og av å plage tusener – døde Pinochet, som seigpinte folk, og mere enn dét. En psykopatisk torturist, satanisk hard, med slangelist. En masse-morder av Mao-dimensjon. I maktlyst, ondskap, perversjon. Som skapte helvete på jord, med ugjerning og falske ord.

Blant Satans yppersteprester i vår verden. Praktiserte hatets evangelium på ferden.

Lik de maskerte småkolleger her, driftsimpulserte følger lyst og maktbegjær. Og derved bidrar – ja, desverre, til det å daglig gjøre verden værre ...

Svein Otto Hauffen

Første redaktør av Samfunnsliv var Amund Hønningstad. Han kom siden i konflikt med BDB og fortsatte en akademisk løpebane. Etter siste krig imidlertid kom han tilbake til leiren sammen med red. Fanebust i bladet paragraf 100 og i Einarsons "Trollspeilet". Da professor Frisch ble tildelt Nobels økonomipris for sin skisse av en ny samfunnsmodell, var Hønningstad blitt dosent ved Bedriftsøkonomisk Institutt i Oslo. Da slo han fast at det ikke skulle være Frisch som fikk denne prisen, men autodiakten Brochmann for fra ham var impulsene til den nye modellen hentet. Hadde det skjedd var ikke skissen blitt forfusket. Vi gjentrukker her red. Hønningstads artikkel om BDBs innsats i nyere psykologi hentet fra Samfundslivs første utkomne nummer i 1931 (a.r.)

B. Dybwad Brochmanns innsats i nyere psykologi

Av Amund Hønningstad

"Der Irrsinn ist bei Einzelnen etwas Seltenes, – aber bei Gruppen, Parteien, Völkern, Zeiten, die Regel." Nietzsche.

B. Dybwad Brochmanns tallrike sosiologiske skrifter har skaffet ham endel varme beundrere og tallrike forbitrede motstandere. Jeg vil ikke innlate meg på noen vurdering av hans sosiologiske lære, men forsøke å skissere opp psykologen Brochmann og hvorledes han står i forhold til den nyere psykologi, representert ved professor S. Freud.

1. Hvad vi skylder Freud

Freud har påvist at mennesket hovedsaklig eller helt styres av det ubevisste, og han har trengt inn i det ubevisstes teknikk og dynamikk. Det er hans to mest betydningsfulle opdagelser.

2. Konsekvensen av den nye erkjennelse

Mennesket regjeres av sitt ubevisste. Derav følger at så lenge mennesket ikke kjenner sitt ubevisste, kjenner det heller ikke de virkelige beveggrunner til sine handlinger. Så lenge nu menneskene ikke er kommet til bevissthet om det ubevisste i sig og kjenner det, kan det med rette sies om dem at "de vet ikke hvad de gjør". (Jesus).

Konsekvensen av dette blir at hvad menneskene hittil har betraktet som beveggrunner til sine handlinger i alle livets forhold, må være feil i den utstrekning de ikke tilfeldigvis har vært i overensstemmelse med det ubevisste. Freuds opdagelser gjør at selve måten å tenke på, måten å trekke logiske slutninger, må tas opp til revisjon. Fortidens definisjoner innen moral, kunst, videnskap, politikk o. s. v. må tas opp til fornyet prøvelse. Denne konsekvens av sine opdagelser har Freud ikke dradd fullt ut, og heller ingen av hans elever.

3. Samfundet og de kollektive krefter

Det som hittil er blitt kalt bevissthet, har stort sett vært dirigert av ubevisst fantasi. Mennesket har latt sin ubevisste fantasi regjere sitt "bevissthetsliv". Kun i den grad det ubevisste blir bevisst, kan der tales om virkelig bevissthet.

Som samfund, som kollektivt vesen, har mennesket foreløpig ikke vært sig bevisst. Følgelig er også menneskeheten foreløpig helt uvidende om de virkelige grunner til sine kollektive handlinger. De kollektive krefter er dog en virkelighet som ikke er til å komme forbi. Menneskene går i krig – men ingen vet hvorfor der kommer en økonomisk krise – ingen vet hvorfor. Alle føler de kollektive krefter, men man fatter ikke sammenhengen i deres virkninger. En økonomisk krise er jo et kollektivt problem par excellence, og uten dypere kjennskap til de kollek-

tive krefter, blir det en selvfølge at allverdens sosialøkonomer hittil har stått maktesløse og rådville.

Menneskene har ennå ikke lært å bruke de kollektive krefter bevisst, selv om de er mestre i å misbruke dem ubevisst. Krig, agitasjon, streik, lockout, boikott er egentlig misbruk av kollektive krefter. Det kollektive menneske er som en blind kjempe, som slår rundt sig uten å vite hvad den gjør. Det er vilkårlig, uansvarlig og ubevisst til de grader at man ikke vet om man skal le eller gråte. Man behøver ikke være overdrevent logisk for å kunne er kjenne at de utslag de kollektive krefter gir seg idag mangler enhver logikk og intelligens. Klassekamp prekes som høyeste moral og høyeste gode, enda alle vet at det er samarbeidet mellom alle samfundets "celler" som skaper alle goder og gjør at vi i det hele tatt kan eksistere. – Mord er den verste forbrytelse individet kan begå mot menneskeheten, mens organisert mord i form av krig betraktes som heltegjeringer. – en løgn eller mened hos en privatmann, bedømmes med rette meget strengt, mens løgn i form av agitasjon og fortielse i de politiske dagblader som spredes i titusener av eksemplarer, betraktes som noe selvfølgelig og nødvendig. – Det er en øieblikkelig vareoverflod i verden, og vi har gjort så enorme fremskritt teknisk sett at vi kunde frigjøre oss materielt. "Men vareoverflod betyr fattigdom – prisene faller jo!", sier det kollektive, ennå ubevisste menneske. Og det kollektive menneske ofrer med glede de virkelige verdier som er varene (realverdiene), til fordel for de innbilte verdier som er prisene (de nominelle verdier) – og forsøker på alle måter å hemme produksjonen. For det kollektive menneske flyter fantasi og virkelighet helt sammen.

Man skulde anta at psykoanalytikerne med sine forutsetninger for psykologisk erkjennelse skulde kaste sig over utforskningen av de kollektive krefter. Det har de også i stor utstrekning begynt å gjøre.

Der er foretatt mange glimrende analyser, idet man har overført sine erfaringer fra sjellege sykdomsprosesser hos individet på det kollektive. Man har derved kunnet påvise sykkelighet hos det kollektive, men dette sier jo intet om de grunnleggende krefter i det kollektive liv.

4. Hvor Freud kommer tilkort.

Freud leder de sjellege sykdommer tilbake til fikseringen, (bindinger), av de psykiske krefter hos individet. Han forsøker å løsgjøre de krefter som er bundet i mennesket, dermed anser han sitt arbeide for endt. Selve hans Libidoteori er bare et redskap, en hjelpeforestilling som middel til å opnå dette mål. Det ubevisste omdanner sig som en kamæleon og Freud har fulgt det og gjennomskuet dets masker. Freud er en

mesteri det ubevisstes teknikk og dynamikk. Men Freud leter etter fikseringen, de bundne krefter, mens han liten eller ingen interesser viser de samme psykiske krefter i fri virksomhet innen mennesket. Dette synes ikke å ha vært en oppgave som har passet for Freuds geni. Freud er større som analytiker enn som skapende tenker.

Hvad Freud streber etter med sin psykoanalytiske helbredelsesmetode er å opspore fikseringen hos det enkelte menneske og ved å løsgjøre de bundne krefter gjøre det normalt igjen. Et normalt menneske vil si et menneske hvis psykiske krefter finner sin utløsning langs de samme linjer som miljøet. Miljøet vil igjen si det kollektive hele som vi før har snakket om. Når vi så husker at det kollektive menneskes ubevissthet og vilkårlighet, vil vi komme til det resultat at Freuds helbredelse består i å løsgjøre mennesket fra den individuelle binding og binde det kollektivt. Han forsoner individet med miljøet. Paradoksalt uttrykket: han helbreder den individuelle galskap, men øker dermed ubevisst den kollektive galskap.

Freud kommer tilkort på to punkter:

a. Idet han stanser ved fikseringen, kjenner han bare den ene side ved menneskets psykiske krefter.

b. Han kjenner ikke de spesielle kollektive krefter som bestemmer det miljø hvorav individet er avhengig og kan derfor ikke virkelig frigjøre menneskene.

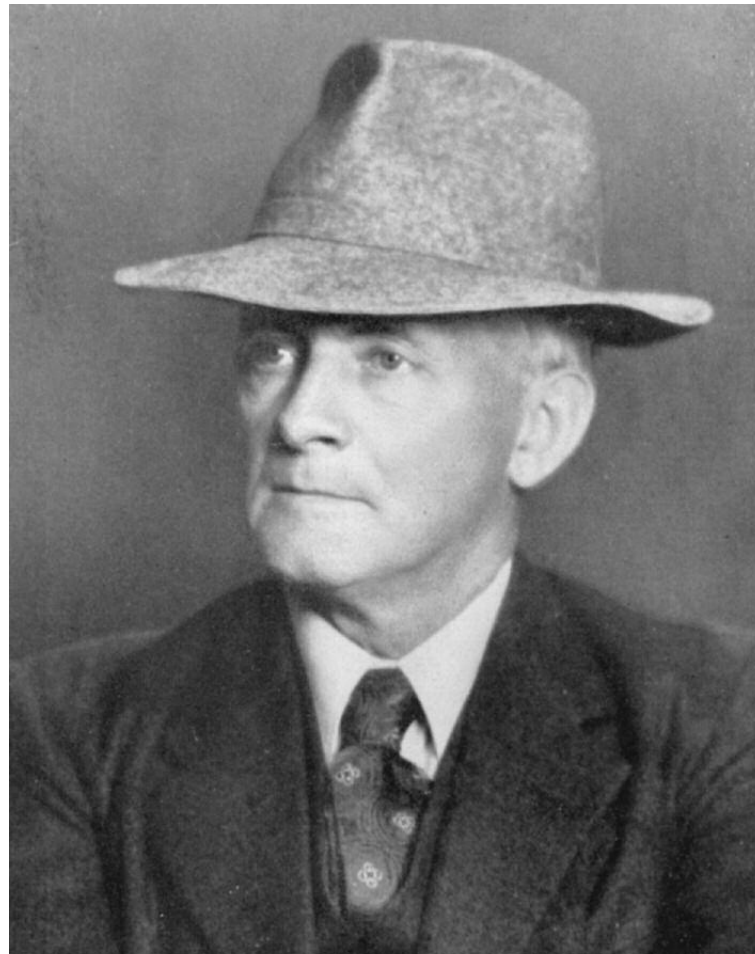
5. B. Dybwad Brochmann som psykolog

Dybwad Brochmann synes å ha fått den psykologiske tenkemåte i vuggegave. Han har trukket konsekvensen av Freuds opdagelser – ennå før han kjente disse: I langt større utstrekning enn noen tidligere forfatter har han foretatt den omvurdering av alle verdier som blir dybdepsykologiens logiske følge. Brochmann synes på helt andre veier og med ganske andre metoder å være kommet til lignende resultater som Freud, bare at han har arbeidet på en langt bredere front enn Freud.

Freuds nye videnskap og Brochmanns dybdepsykologi synes gjensidig å bestyrke og revidere hverandre.

Den nye logikk som Brochmann representerer kan karakteriseres som biologisk-psykologisk-dynamisk i motsetning til den gjengse dogmatisk-matematiske-akademiske logikk. Når man leser Brochmanns bøker, må man være oppmerksom på at man har å gjøre med en helt ny tenkemåte, ellers vil man misforstå ham totalt.

Brochmann lar sig ikke nøie med å trenge ned til fikseringene. Han leter bak fikseringen for å finne ut hvorledes de krefter som har dannet fikseringen arter sig i frihet. Han le-

ter etter kreftene i deres opprinnelige, frie, oppbyggende form, mens Freud leter etter kreftene i deres fikserte, nedbrytende form. Brochmann har sin oppmerksomhet henvendt på kreftene i den form de bygger sjelslivet, mens Freud har sin oppmerksomhet henvendt på kreftene i den form de nedbryter sjelslivet.

Mennesket beherskes av det ubevisste, eller med andre ord: "Menneskets mentalitet er dets skjebne". Iden grad det ubevisste blir bevisst får mennesket herredømme over sig selv. Ved fullt herredømme over sitt ubevisste, får mennesket fullt herredømme over sin mentalitet og dermed over sin skjebne. Det er dog ikke nok å kjenne de ubevisste krefter bare hos det enkelte menneske. Som bekjent dannes det enkelte menneske for en stor del av sitt miljø. Det er derfor minst like nødvendig å kjenne de ubevisste kollektive krefter som skaper miljøet.

Det er Brochmanns fortjeneste at han så klart har sett de ubevisste kollektive krefters avgjørende betydning. Ingen har som han blottstillet den ubevisste galskap i det kollektive og satt alt inn på å ?nne de krefter som virker i det kollektive liv.

Freud helbreder en mann ved å forsone ham med miljøet. Derved øker han styrken av de kollektive villfarelser, i det han "normaliserer" dem. På denne måte kan Freuds lære misbrukes til å binde menneskene enda mer. Brochmann begynner på den annen kant. Han ser det som sin oppgave å helbrede det kollektive. Ved å gjøre de kollektive krefter bevisst vil han frigjøre menneskene kollektivt og dermed reelt.

Brochmann ser det som sin gigantiske oppgave å skjelle mellom fantasi og virkelighet i det virvar som vårt kollektive liv utgjør idag. Ved sin intuisjon søker han å fange de psykiske krefter i deres opprinnelige form, og ved hjelp av Freuds teknikk er

han begynt å forsøke erfaringsmessig å bevise riktigheten av sine opdagelser. Den fare vil være tilstedt at Brochmann lar fantasien løpe av meg sig, på samme måte som han beskylder menneskene for å ha gjort det hittil, men ved å prøve deres praktiske, psykologiske anvendelighet, vil man lett påvise hvor han har skutt forbi målet.

Når Brochmann er begynt å anvende Freuds teknikk, er det dog på et annet plan enn Freud og hans elever. Interessant å se er f. eks. hvorledes Brochmann påviser (Mentalitet og Livsskjebne, bd. 2) at Freuds uttrykk "dagdrømmer" kan anvendes i en utvidet og bokstavelig betydning på mennesket av idag. Det kollektive menneske er et drømmende vesen, og det kollektive liv kan analyseres på samme måte som en drøm. Han anvender Freuds drømmetydningsteknikk med "forskyvning", "ønskeoppfyllelse", "overdeterminering", "symbolisering" o.s. v. direkte på menneskehetens bevisste tilværelse. Dette er en psykologisk synsmåte som vil få den mest vidtrekkende betydning i fremtidens forskning.

Brochmanns påvisning av at menneskeheten er en søvngjenger som går omkring og drømmer uten på langt nær å være våken, rykker vår psykologiske forskning opp på et nytt plan og gir den uoverskuelige utviklingsmuligheter. Forfattere som Sigmund Freud og Aurel Kolnai f. eks. synes av og til å ha vært inne på samme tanke, uten at man dog kan finne at de har sett klart i disse ting. For dem som kjenner de nyere psykoanalytiske resultater, vil det synes som om jeg tilskriver Brochmann æren for en gammel opdagelse, men les hans egen fremstilling av "Dagdrømmeriet" og de vil se forskjellen.

■ forts. neste side

Smeltedigelen er i siste fase!

av Oddmund Gulleig

I media kan en til tider høre ord og uttrykk i debattprogrammer som så å si hittil har forekommet for det meste i nyorienteringens sprogbruk. Når det også blant politikere forekommer slike grunnleggende ord og uttrykk, så kan en spørre seg selv: begynner de å "se" noe fundamentalt for et levende samfunn?

I den senere tid har to kvinnelige politikere benyttet slike ord og uttrykk som har vært gjengangere i nyorienteringens litteratur de siste 80 år.

Anne Enger Lahnstein (Senterpartiet) benyttet i et debattprogram uttrykkene "tidsånden" og "dansen rundt gullkalven", og Aina Edelmann (sosialistisk venstreparti) fortalte i radio fra et møte i Italia om verdens kritiske matvaresituasjon. I dette programmet brukte Edelmann uttrykket "en ny virkelighetsforståelse".

La oss se litt på de tre uttrykene som jeg merket meg:

1. Tidsånden.

Dette ordet peker på at ånden, tenkemåten, livsoppfattelsen er under forandring, den har sine tidsepoker. Problemtider er tegn på at tidsånden har en lav bevissthetsgrad.

Måtte endog Lahnsteins henvisning til "tidsånden" gi oss et håp om at også politikere i galskapens tid så småningom begynner å rette søkelyset mot tidsåndens innhold, og ikke lenger drive bare med symptomhelsebredelse når det går galt. Husk at syke symptomer er fruktene av den

kollektive tidsåndens lave bevissthetsnivå, som i vår tid gir seg uttrykk i det feildisponerte pengesystemet og statstilbedelsen. Disse to faktorene beror på matematisk og psykologisk vranglære.

2. Dansen rundt gullkalven.

En kan mene hva man vil om Moses og Bibelens beretninger, men lignelsen om kalven av gull i 2. Mosebok kap. 32 er en unik beretning som nerveslitte pengedyrkere burde fordype seg i. Men dette er ikke så mye en lære for den enkeltes adferd, men grunnleggende for kollektivets orden.

Legg merke til at det økonomiske vesenet i beretningen er en kalv. En kalv er et avkom fra en generasjon foran. Dette symboliserer at pengeformuer i forskjellige former føder rentebarn, gullkalver, som folket tror de kan leve av, danse omkring.

Denne pengedyrkelsen er i vår tid langt mere attraktiv enn dyrkingen av det levende, den dynamiske virkelighet. Vi hører nesten daglig at i Norge går det nå så det suser, og da mener de at det går oppover, mens det i virkeligheten går nedover mot stupet, både psykisk og fysisk.

3. En ny virkelighetsforståelse.

Skal vi våge oss til å tro at Edelmann begynner å øyne uvirkelighetens krefter som herjer i menneskenes systemer? Begynner hun å ane at den såkalte "virkelighet" som vi må innrette oss etter i mange tilfeller er uvirkelighet, og at hun derfor etterlyser en ny virkelighetsforståelse?

Blant alle de uvirkeligheter som er befestet i vårt kollektive system,

er det spesielt to falske begreper som er grunnfestet i de flestes tro. Disse er:

1. "Det falske pengesystem", og 2. "Staten som veileder og forsørger".

1. Grunnlaget for vårt pengesystem er lite befestet i livets virkelige økonomiske dynamikk. Snarere tvert imot, vårt nuværende pengesystem hater virkelighetens overflodsmuligheter. Er det ønskelig å sette igang et nødvendig prosjekt av en eller annen art, så ser vi ofte at det strander på grunn av pengemangel, selv om det er overflod av materialer, arbeidskraft og livsriktig kunnskap.

2. Statsvoksteren har sitt utspring i den falske pengedyrkelse, og troen på at mennesket primært er ondt. Menneskene blir tøyelseløse i dette miljøet. De organiserer seg i interessestetninger, og de fleste krever mest mulig forsørgelse og veiledning av staten. Denne sosiale ubevisste selvtekt gjør at også de som er klare over selvbedraget blir nødt til å følge med på dansen, da den er av kollektiv art.

Kravene til uvirkelighetens faktorer er menneskenes krav til seg selv, men med den ubehagelighet at menneskene må yde langt mere til sine symboler enn de får tilbake i fra dem. Den matematiske klovdans er mulig kun så lenge vi tror at penger kan formere seg til gagn for det levende, og så lenge vil vi ha en kontinuerlig inflasjon, og, eller, konkurser og sammenbrudd. Rovdrift eller salg av nasjonens naturverdier kan for en tid lindre eller utsette

sammenbruddet, men en utsettelse vil bare forsterke det når det kommer. Sammenbruddene er både av psykisk, fysisk og økologisk art. Vi er midt oppe i denne tilstanden nå. Sentraliseringens uhyre bak vokser som en logisk følge av symboldyrkelsene.

Det vemodige med denne utviklingen mot penge- og statsdiktatur, er at drivkreftene som fører mot ulykke, i virkeligheten er menneskenes lengsel etter samhörighet med

hverandre. Den gode vilje er ikke nok, menneskene må kjenne det stoffet som de arbeider med, menneskenaturen og det sanne livgivende.

Først når de falske symboler har mistet den innbilte kraft som menneskefantasiaen har gitt dem, først da er det grobunn for den fullkomne nestekjærligheten som bindevev for et levende samfunn i pakt med livets lover.

KAN NOEN STOPPE DENNE MANNEN?

Per-Willy Amundsen, Frps innvandringspolitiske talsmann (etterfulgte Per Sandberg), har kommet med et hårreisende forslag om at all forkynnelser skal foregå på norsk. Adressen er helt klar: muslimske troende.

Først når de gode Amundsen rammer dessuten en rekke andre trosamfunn, bl.a. katolikkene, og ikke minst de kristne samfunnene blant samene der forkynnelsen foregår på samisk.

Per-Willy Amundsen og Thorbjørn Andersen fra Frp er de eneste representanter av et Storting som har benyttet seg av den såkalte arkeolog Karstein Adriansen fra Båtsfjord, en pensjonert disponent for et fiskebruk som studerte historie og arkeologi på sine over 80 år gamle dager, og hans "forskningsrapport" om at samene ikke er urbefolkning i Finnmark. Begge utbasunerer dette anti-samiske synet på grunnlag av Adriansens desinformasjon. Karstein Adriansen har forgyves forsøkt å få doktorgraden på denne "arkeologiske forskningsrapporten", men Universitetet i Tromsø avviste dette som slett forskning. Adriansen synes ikke å gi opp: nå har han meldt opp oppgaven sin til Universitetet i Bergen. Gamlingen gir seg øyensynlig ikke før han dør.

Men løgnene hans lever fortsatt i beste velgående hos høyrehåndspolitikere som Per-Willy Amundsen.

Nå må Frp straks ta denne saken alvorlig og irtettesette Amundsen for bruk av desinformerende og løgnaktig propaganda som overhode ikke har noe vitenskapelig grunnlag.

DOJ

Det som gir Brochmanns påstand tyngde er at han kan påvise de "latente drømmetanker" i menneskenes handlinger, idet han føler dem tilbake til hvad han kaller menneskenes "psykiske sanser" som er hans betegnelse på de psykiske krefter i mennesket.

Blant de "psykiske sanser" som Brochmann foreløpig mener å kunne påvise er: den økonomiske sans, den midtpunktsøkende sans, den erotiske sans og den religiøse sans, perpsjonssansen, identifikasjons-sansen, sociabilitets-sansen, den morfologiske sans. To av disse, den økonomiske sans og den midtpunktsøkende sans, har han behandlet utførlig i de to bind som er utkommet av hans verk "Mentalitet og Livsskjebne". (Det frie Samfunds Forlag, boks 307, Bergen). Det er forfatterens mening å gi en like utførlig beskrivelse av de andre psykiske sanser.

Brochmann betrakter mennesket som "materialet i arbeide" som utvikler seg til høiere og høiere grader av bevissthet. Større bevissthet vil si større herredømme over skjebnene. Når menneskeheten er kommet til full bevissthet om sig selv, vil den fullt ut være sin egen lykkes smed.

Mennesket som levende vesen må i begynnelsen tenkes å ha levt helt ubevisst og i en ubevisst fullstendig forståelse med de universelle naturlover (som f. eks. mauren i mauretuen). Den tapte harmoni med livslovene er menneskehetens "tapte

paradis". Under disse forhold vilde man ha kunnet iakttatte de forskjellige krefter som virker i menneskene i deres oprinnelige form – nu er disse krefter skjult under millioner av års fikseringer så det er nesten umulig å identifisere dem.

Under store smerter blev mennesket "født" til et bevisst liv – det fikk den skapende fantasi. Den skapende fantasi kunde det enten bruke til å orientere sig i livet eller til å orientere sig bort fra livet – det er menneskets chance og risiko.

Hvorledes har mennesket brukt sin skapende fantasi – til å frigjøre sig eller til å binde sig? Mennesket har hatt mange chanser ("fristelser"), men det har i mange tilfeller istedenfor å komme i overensstemmelse med livslovene ("bli forsonet med Gud"), tatt feil og skutt forbi målet, ("syndet"). Menneskene har i det lange løp orientert seg bort fra livslovene ("bort fra Gud"), og der ved er der oppstått en sterk konflikt mellom kreftene i mennesket og de universelle naturlover. I disse konflikter har menneskene bundet (fiksert) sine krefter gjennom millioner av år. Dette er menneskenes "arvesynd" eller de feiltagelser de har fått i arv av sine fedre. De oprinnelige krefter i mennesket er blitt fortrengt og vi kan kun skimte dem gjennom utallige fikseringer hvori disse krefter kommer tilsyne i forvrengt og fordreiet form.

Det er Brochmanns opfatning at menneskenes opførsel i samfund

idag i alt hovedsaklig er bestemt av disse fikseringer. Fordi de oprinnelige krefter i mennesket er blitt fordreiet og forfuskert er menneskelivet idag fordreiet og forfuskert. Dette er Dybwad Brochmanns livssyn i et nøtteskall.

I den grad menneskene erkjenner sine psykiske villfarelser ("kommer til syndserkjennelse"), vil de igjen kunne frigjøre sig og komme i harmoni med livslovene ("gjenvinne det tapte Paradis"). Brochmann forkynner menneskehetens mentale frelse.

Det syn som Brochmann hevder om menneskehetens utvikling, står ikke i noen motsetning til Freud. I "Totem und Tabu" og i "Massenpsychologie und Ich-analyse" har Freud sett de sosiologiske problemer i et lignende perspektiv som Brochmann. Men Freud går her som ellers ikke lenger enn til fikseringene, og han synes kun vakt å ha oppfattet at han stod på terskelen til det forgjettede land. De fleste av Freuds elever er enda mer blinde på dette felt enn sin mester. De oppfatter fikseringene som den fulle sannhet og leter kun etter fikseringene i menneskets eget liv. Når Kristian Schjelderup f. eks. har "opdaget" at menneskets lengten etter "det tapte Paradis" er en morsfiksering og betegner en lengten tilbake til livmoren, er dette psykoanalyse i den mest banale form. Det synes ikke å ha falt Schjelderup inn at der bak morsfikseringen kunde skjules en annen fiksering som f. eks.

dekket over en lengten tilbake til harmoni med livslovene. Hittil har de fleste psykoanalytikere sett livmoren som "det tapte Paradis". Mens Brochmann stadig har hatt klart for øie at "det tapte Paradis" var i menneskehetens barndom, i det kollektive menneskes "fostertilstand". Her som ellers tar Brochmann skrittet helt ut hvor psykoanalytikerne iallfall i praksis stanser på halvveien.

Resymé:

a. Brochmann representerer den nye selvkontrollerte psykologiske logikk helt gjennomført.

b. Freud stanser ved fikseringen mens Brochmann går videre og påviser kreftene i fri bevegelse.

c. Freud vil helbrede det enkelte menneske, mens Brochmann vil helbrede det kollektive.

d. Ifølge Brochmann beveger mennesket sig mot høiere og høiere grader av bevissthet, men be?nner sig idag på dagdrømmerstadiet.

e. Brochmann forkynner menneskehetens mentale frelse ved at men-

nesket vekkes til full bevissthet.

Det vilde være formeget forlangt at Brochmann skulde ha grepet den fulle sannhet med en gang, og han fortsetter også stadig selv med å revidere og utbygge sine iakttagelser. Brochmanns bøker må leses med kritikk – om enn selvkritikk er den første betingelse for at man skal få utbytte av hans bøker. Men hvad man enn mener om enkelthetene Brochmanns synsmåter, vil man måtte innrømme at han ser i den riktige retning etter den riktige løsning, og allerede det skulde betinge at hans arbeide blev fulgt med den høyeste interesse av leg som lærd.

Denne artikkel er ikke skrevet for å overbevise noen eller for å bevise noe som helst. Den er et forsøk på å oversette en ny tenkemåte til en gammel, og formålet er å gi dem som har vilje og evne til å gå inn i et nytt tenkesett et begrep om hvad de kan finne der.

FRP-SANDBERG TILBAKE

Det var langt fra noen ydmyk Sandberg som vendte tilbake til Stortinget forleden.

I kjent stil skyldte han på andre. Mobbepartiets Sandberg hevder partiet blir mobbet.

Slik kan det gå i vår del av verden der Goddagmann Økseskaft bor...

DOJ

Det fire-dimensjonale menneske

av Aase Brenne

Det endimensjonale husker vi ikke lenger, for det er på det laveste trinn, uten bevissthet liksom planter og dyr. Det er vanskelig for oss å sette oss inn i. Det todimensjonale menneske med skriftspråk, kjenner vi for eks. fra det gamle testamentet. Mennesket har ingen kunnskap om seg selv, men er overlatt til sin egen fantasi, som de heller ikke kjenner. Vi ser Moses med sine 10 bud, som skal lære menneskene å leve med hverandre, ikke mot hverandre. Vi ser alle advarsler om fantasien, f.eks. at de ikke må tilbe bilder av noe slag, verken under eller over jorden eller på jorden. Vi hører også hans advarsler mot guden mammon, som presten Aron hadde satt opp for dem i et tidsrom da profeten var borte. Han støpte dem en gullkalv som skrevet står. Den skulle folket tilbe. Moses kom tilbake og ante uråd da han hørte sang fra leiren. Aron sa da folket lå i det onde, men Moses mente at Aron hadde forført folkefantasien. Dette var på overgangen fra nomadesamfunnet til det fastboende samfunn, bankvesenet med sitt rentesystem var i emning. Vi lever nå, flere tusen år etter med et banksystem, som også krever renter, uten at folk flest reagerer. Man ser altså ikke mer enn det jødiske folk gjorde for flere tusen år siden. "Det er da bare fornuftig at noen får renter for penger de låner bort", og der stopper tankegangen.

Befolkningen er ført bak lyset, de

ser ikke de veldige konsekvenser som på lang sikt utvikler seg av rentesystemet. Moses sa at folkefantasien var forført, og han utviklet selv et system, jubelårssystemet, som skulle hindre de verste følger, og noe slikt system har vi ikke i Norge, og det vil da heller ikke våre finanseksperter gå med på. Det systemet innebærer en konstant nedbetaling av all gjeld, en dekapitaliserings- og desentraliseringsprosess, som ville ha tjent absolutt alle, men som sagt, dette vil man ikke ha noe av her i landet. Befolkningen er så fiksert i pengene, at man vil ha det til at vi lever av penger. Vel, det fører for langt å komme inn på denne debatten. B.D. Brochmann har gjennomanalyserert hele dette berømte systemet vårt, som nå går over alle støvelskaffer. Men det avhenger også av vårt samfunnssyn, som også bærer preg av sitt primitive opphav. Det vi kan si er at menneskene er forført også på det planet, både de som styrer og de som blir styrt. Hvorfor? Fordi menneskene ikke kjenner seg selv, og heller ikke det samfunn vi har skapt. Vi blir konstant og vedvarende forført. Hele verden er samlet i troen på pengene. De er blitt Gud selv. Bare se hvordan man spiller på børsen, hvordan de som i dag sitter med makten, bukten og begge ender, lurer befolkningen trill rundt, inntil vi flyr i tottene på hverandre, kanskje ikke så mye her i landet ennå, men vi kan vente oss litt av hvert. Et samfunn kan aldri utvikle seg eller skape fred, så lenge befolkningen ik-

ke våkner opp av sitt fantasibedrag. Det er jo ikke pengene som skaper noe som helst, det er befolkningen selv som skaper. At pengene spiller rollen som bindeleddet mellom de forskjellige spesialiserte grupper i befolkningen, som byttmiddel, er sikkert, men det er den forførte fantasien som engasjerer det store flertallet og skaper alle problemer og "kriser".

Vi er helt innstilt på - at kriser er naturlige i det økonomiske. Og hvorfor det? Jo, for i det to-dimensjonale samfunnssyn, er det unaturlig å tenke seg at krisene skyldes fantasien, og at det altså er noe i veien med denne. Den har ikke forstått samfunnslivets virkelighet, men prøver å lure seg utenom. Det lønner seg ikke for noen av oss. Men hva hjelper det å snakke om en virkelighet som tilsynelatende, ihvertfall, ikke er synlig for noe flertall, verken blant de styrende eller styrte? Det tredimensjonale menneskesyn kom inn i historien via Kristus. Han viser til at alle kriser har sin opprinnelse i det faktum at vi ikke er oppmerksomme på "fienden" i alt menneskeliv, nemlig på det indre plan, som lokker oss mennesker til å tro på - og avgi vår stemme til det uvirkelige, til fantasiproduktene vi har nedarvet fra forfedrene, og som blomstrer for fullt i dagens verden. Far, forlat dem, de vet ikke hva de gjør."

Nei, de vet ikke hva de gjør, alle disse som er talerør for en ukontrollert fantasiverden, ukontrollert i den forstand at man aldri kommer til

bunns i hva samfunnskrisene egentlig dreier seg om, nemlig vår fantasiverden. Den kan ikke bestå, hvor meget vi enn ønsker det, vil det. Men når verden ikke får greie på at her fins en annen verden, et annet samfunn, bakom alle våre fantasier om kronemakt, statsmakt, organisasjonsmakt, våpenmakt, så kommer vi aldri inn i det fire-dimensjonale syn, som dreier seg om oss selv og vårt samfunn. Vi må forsone oss med at hele vår samtid er å føres tilbake til oss selv, hva vi tror på - og ikke tror på. Kristus sa det slik: Frykt ikke for å dø, men frykt for den ånd som skaper helvete på jorden. Og hvilken ånd er så det? Den ånd som hele vår verden er beseiret av. Man er fast i troen på "maktene" som enten er med oss eller mot oss, statsmakt, pengemakt, organisasjonsmakt, våpenmakt. Var det verre i overtroens dager, med asagudene, troen på fossekallen eller nøkken, osv. osv. Jeg tror ikke det. Vi skjønner at all overtroen var fantasier om de krefter vi ikke kjente, nemlig naturkreftene, elektrisiteten, og nå er hele verden fanget inn i en overtro som direkte har å gjøre med fantasier om samfunnskreftene inne i oss selv. I all overtro ligger kreftene utenfor oss selv, som vi nå opplever i vårt samfunn, i hele verden. Alle løsninger ligger utenfor oss selv, tilsynelatende. En skulle ikke tro at et samfunn som vårt "opplyste" kunne fall ei en slik felle, men det har det altså gjort. Det snakkes om demokratiet, hvor viktig det er at alle deltar i dette, men hvilken svindel med oss menneskemasser, for hvor skal vi delta? Jo, i alle de fora som handler om vår overtro, nemlig i organsasjoner, av alle slag. Hvordan gikk det med Sverige, som tidligere var et ideal for all verden. Kan medlemskap i alle overtroens organer hjelpe

folket? Selvsagt ikke. Men fortsatt har man en hjelpeløs tro og tillit til den politiske ledelse, som går foran i nedbrytningen av arbeidslivet og i alle de "kriser" som følger av overtroen. Og det samme gjør man innen EU og i all verdens organisasjoner. Man kan nemlig ikke, på noe sett og vis, overse "Gud i menneskene" og tro at den trafikken vil lønne seg. Tvertimot, det blir krig av ein slik holdning, først handelskrig, siden våpenkrig. Det er og blir resultatet av ikke å få åpnet for det fire-dimensjonale menneske og samfunnssyn, hvor vår økonomiske, sosiale og kulturelle sans eller drift er blitt så opplyst at krisene bare er til å le av. Kan vi tenke oss til en slik situasjon? Da er vi modne for en ny orientering. For det befriende fire-dimensjonale menneske- og samfunnssyn, som ennå ingen skole i verden underviser i.

Les "Det store skille - et oppgjør mellom det gamle og det nye" av B.D. Brochmann, eller "Bibelen og naturvitenskapen", av samme forfatter. Den førstnevnte bok gir deg innsikt i det firdimensjonale økonomisyn, som skiller oss mennesker totalt fra dyreriket og planteriket. Vi skal over til Gudsriket, dvs. til det fullt bevisste samfunnssyn og menneskesyn, som vi nå bare drømmer om i våre villeste fantasier. I våre politiske, religiøse og økonomiske drømmer. Vi kan til og med ane noe bakenforliggende i vår statsministers håp om å skape "det norske hus". Men selv tror jeg ikke at statsministeren fatter det "bakenforliggende". Han såvel som alle vi andre, presses av dagens situasjon, til å finne noe vi aldri før har funnet, det fire-dimensjonale syn. Den andre boken jeg nevnte, har også noe av det samme syn.

Høyesteretts ufattelige svik

av Rolf Høstmark

Sent på høsten 1940, mørkelagt by og utrivelig, ble min daværende kone og jeg invitert til et lite aftenselskap hos dommer i Høyesterett Edvin Alten og hans kone. Det var kanskje ikke noe rart. Min svoger var gift med deres (egentlig hennes) datter. Hennes bror igjen var en meget god venn av min bror. (Denne en usedvanlig person. Han fikk meg til å elske Dan Anderssons poesi! I 40-50 årene var han den mann som hadde vært høyest til fjells og dypest på havbunnen, i verden. Han fikk en bil opp på Nordkapplatået og kjørte sammen med en venn gjennom Europa, og gjennom veiløst Afrika og nådde etter utrolige strabaser Cape Good Hope. Han var utrolig sterkt, seig og utholdende. Døde nylig i Ula. Det burde skrives en bok om denne utrolige nordmann - journalist!).

Det ble riktig hyggelig, de var begge fine verter. Vi samtalte trolig om tyskere, mørkelegging, tyskerens overgrep, knapphet på mat og fornødenheter osv. Og de hadde et praktfullt hjem.

Ut på kvelden ba dommer Alten meg bli med inn på hans kontor. Det var et rom av mahogny og skinn møblement, fulle bokhyller fra gulv til tak og nok i dagslys med en praktfull utsikt over Oslo. Han gikk bak et mektig mahogny skrivebord. Jeg plassert i en dyp skinnstol foran. Han holdt en liten velformet tale: Nu

måtte vi alle stå samlet, denne motstandsgruppen og feie tyskerne ut av landet. "Jeg antar De er absolutt enig her". "Nei", svarte jeg, "jeg er ikke umiddelbart og fullt enig med Dem". Da spratt han opp. Jeg var vel nordmann, jeg var vel patriot, jeg var vel ikke medløper, bar kappen på begge skuldre, landssviker? Jeg beroliget, nei, ikke noe som helst av dette. Men jeg sa at hvis resultatet av at tyskerne ble drevet ut, var at vi fikk den regjering tilbake, som hadde sveket og flyktet, så betakk jeg meg. Da reiste han seg, denne lille tette mannen, kom frem fra skrivebordet og rakk meg hånden, sa: Ta min hånd Høstmark på at hvis den regjering Nygaardsvold noen gang, tør vise seg i Norge, vil den bli stillet for Riksrett og den blir dømt. Er dette Høyesteretts oppfatning? "Ja!" Jeg trykket hans hånd varmt.

Han visste at jeg var blant akademikere (de intellektuelle) blant Dybwad Brochmanns hjelpere. Han visste nok også at Brochmann kalte meg "min venn". Selskapet fortsatte og jeg var glad og lettet.

Jeg refererte episoden for Dybwad Brochmann som hoppet opp og sa: "Det må jeg si! Det var nyheter!" Og vi hadde det i bakhodet ved alt vi foretok oss under krigen. Og etterpå. Vi hadde den solide smeden fra Bleik, Sigurd Jakobsen på Stortinget og ca 52.000 stemmer bak oss! (Samfunnspartiet)

Freden kom omsider - men ingen reaksjon fra Høyesteretts side! Tvert i mot! Den godkjente alle ulovlighe-

ter! Jeg skrev til dommer Alten og minnet om hans løfte. Ikke noe svar. Jeg sendte en kopi - rekommandert. Ikke noe svar! Blott narreri, svindel. Høyesteretts medlemmer har høy lønn, svært høy til å ha styrke til å være absolutt uavhengig/ mønster fra britisk rettsvesen.

Spørsmålet: Hvem hadde makt og hvem har det nu, til å gi ordre til Høyesterett og - få denne "uavhengige" dommerkollegiet til å bøye nakken, adlyde og være slave???

For meg ser det ut som om Høyesterett er forfallet og alltid dømmer som det passer regjeringen. Og - det er egentlig lett å se hvem som "tjente" på Status Quo etter krigen.

Men det er historie, de unge vet ikke om det hele. Historiebøkene i skolen forteller det ikke. Men det har hatt betydning for den politiske og samfunnsmessige utviklingen etter krigen.

De styrende og regjeringen fører oss stadig bak lyset. Det må de nok!

Senere har jeg lagt frem og referert saken for en som modig har tatt opp disse, ukjente, skjulte og fordreide forhold, i besettelsens første tid, men han vegret seg, skyldte på mere nærliggende oppgaver. Hvem har skremt han til taushet? Hvorfor tør han ikke? Jeg skulle gi meget for å få svarene. Det er i alle fall meget sterke og meget hensynsløse krefter, institusjoner, partier eller mafia. Enn er ikke alle belastede eller impliserte borte, så de burde gå i seg selv, "turr ikke villdyret!"

Hatets evangelium

Av Svein Otto Hauffen

Moralen forfaller.

Man innser det ikke selv.

Bombene faller.

Øredøvende smell.

Fredsyrsten kaller.

Folk hører bare seg selv.

Og bombene? Er nedfallsfrukt fra kunnskapens tre – som ble misbrukt.

Hva kan ufreden si oss, om konfliktene rundt oss, og i oss?

Den UKONTROLLERTE MENTALE, gir grobunn for alt det gale.

Den udisiplinerte mentalitet,

med aggressiv ukjærlighet.

Freden har folk selv fordrevet,

provosert og fiendtlig levet.

Ved dyrisk råskap seg forskrevet

til Mefisto – som er i slekt

med maktlyst og hjerteløst intellekt.

Den som hater sin neste,

høster frukter som forgifter det meste.

Hva Jesus egentlig sa!

Av Dag Ove Johansen

Gyldendal utga i 1973 Gerhard Schwarz's bok "Hva Jesus egentlig sa". Schwarz (f. 1937) har studert naturvitenskap, psykologi, filosofi og teologi. Doktorgrad på Humor und liebe (1961). Utgitt bl.a. Was Agustinus wirklich sagte (1969).

Schwarz forsøker i denne boken å klarlegge hva den nyeste forskning har nådd frem til. Boken er kritisk, lettlest, tankevekkende og meget inspirerende, et nyttig supplement i vårt Jesus-studium. "Ikke om noe eller om noen er det hittil blitt skrevet mer enn om Jesus fra Nazaret. Ikke om noen annen er menneskenes mening mer forskjellige enn om ham, og jo mer vi vet, desto større blir gåten som omgir hans person", sier Schwarz i innledningen.

Om dette blir min metode under presentasjonen av boken: sitater og fremlegging av synspunkter Schwarz har, med en del kommentarer fra min side. Jeg vil forsøke å trekke frem de ting jeg mener har betydning for oss i vårt studium av Jesus og hans misjon på jorden.

"De uklare tidsangivelsene (i evangeliene) er ofte satt sammen med uklare stedsangivelser. "På den tid" eller den gang", heter det da, "gikk han videre" eller "begannte han å forkynne ved sjøen". Men selv så omtrentlige vendinger som "i huset" eller "ute" har av og til en teologisk betydning. Således er det påfallende at Jesus gjør forskjell på undervisningen av disiplene og undervisningen av folket. Ofte forklarer han disiplene mye som han meddeler folket kun i lignelser. Denne "spesielle åpenbaringen for disiplene" finner sted "i huset". Huset, det lukkede rom, symboliserer hos Markus det ikke-offentlige. Det er et bilde på at Jesus og hans lære kan være såvel skjult som ikke skjult. Dette avhenger som vi senere skal se, av den innstilling menneskene har overfor ham selv og hans lære. Men denne innstillingen blir videre symbolisert ved de geografiske angivelser. "I Galilea", så å si i hedningeland, finner åpenbaringen sted, og der kommer frelsen til syne. "I Jerusalem", religionens sentrum, blir Jesus definitivt fornektet".

Så langt Schwarz. Man kan av dette se hvor viktig det er å få klarhet i symbolbruken i Det nye testamente, og også Det gamle, for så vidt. Man må også være klar over at symbolbruken er forskjellig hos de forskjellige evangelister (f.eks. "fjellet" hos Lukas: stedet for den ensomme bønn, hos Matteus: stedet for åpenbaringen (Bergpreken bl.a.)

Schwarz påviser forskjeller mellom Markus og Lukas og mener Lukas benytter pensel for å male apostlene som hellige, mens Markus skildrer dem som både gode og dårlige. Dette bevises ved at Lukas bevisst utelater utsagn som andre evangelister har (f.eks. utsagnet om at den siste dag kjenner ingen, heller ikke sønnen, mangler hos Lukas, likeledes ropet på korset om at han var forlatt av Gud).

Det har lenge vært påstått at Johannesevangeliet har vært det yngste av evangeliene. Nå er det funnet et papyrus som inneholder to steder fra Johannes-evangeliet (18,3 ff 18,37). Det ble funnet i Egypt og an-

slås til å være fra omkring år 100, og hvis det var utbredt fra år 100 i Egypt, må det være skrevet enda tidligere:

"En nøyaktig stil- og sproganalyse har bragt for dagen at Johannes antageligvis var den eneste av evangelistene som behersket arameisk, og han kan ha vært jøde av fødsel. Johannes er også den eneste av evangelistene som har en nøyaktig kjennskap til de enkelte steder i Palestina. Han har også vesentlig flere stedangivelser enn synoptikerne (Markus, Matteus og Lukas).

"Ingen annen legger så stor vekt på at "Ordet ble menneske av kjøtt og blod", som Johannes". Synoptikerne påstår at Jesus ved påskemåltidet sa: "Dette er mitt legeme", men Johannes skriver: "Dette er mitt kjød".

Store forskjeller mellom Johannes-evangeliet og de andre. Bl.a.: "Ordet aethes (sann) forekommer fjorten ganger hos Johannes, bare en gang hos Matteus og Markus, og hos Lukas overhodet ikke. Hvilken forskjell!"

Schwarz skriver endel om underne, og tidenes forklaring på dette: F.eks. Jesus da han gikk på vannet, bespisningen av de 3000 med fem brød og to fisker: Jesus gikk langs stranden i tåke, for disiplene ombord i båten virket det som om Jesus gikk på vannet. Sosisetetsdamer skulle visstnok ha levert kurver med mat til Jesus og ved utdelingen undret folket seg på hvor han hadde fått tak i all maten! Jesus skulle også ha en frisk økonomisk sans blandet med kjærlighet som gjorde det mulig å mette 3000 med fem brød og to fisker. Forklaringene er mange, og latenterlige.

Jeg vil trekke inn B.D. Brochmanns antagelser i forbindelse med dette: Det var ikke tale om fysisk metting i form av mat, men åndelig metting, ved hjelp av ordet. De kurvene som ble til overs, fulle og urørte, skulle være symbolet på disiplene som hadde mottatt ordet, uten å bli mett åndelig som de andre (uten å forstå og fatte), og fattet budskapet fra Jesus slik at det ga mangelord igjen. Altså en ren symbolsk fortelling om åndelige ting som skjedde.

Det viktige må være å fatte og gjennomskue det som i form av bilder og legender, lignelser, blir fremlagt i Bibelen. Her må mye oppklaring til. Her ligger mye tilsløret kunnskap og vitan.

Over til Schwarz:

Det viser seg ved betraktning av den greske tekst at det ingen steder hvor det på norsk står under, er mulig å finne greske uttrykk som tilsvarende dette norske ordet.

"På gresk står det ikke mindre enn syv ord for vårt mirakel, under: semeion (44 ganger), dynamis (47 ganger), ergon (37 ganger), teras (3 ganger), thaumasia (1 gang), aretai (1 gang i Peters brev) og paradoksa (1 gang). Tallene angir hvor ofte ordet forekommer i evangeliene. Disse tallene er lærerike når man ser dem sammen med oversettelsene av de forskjellige ordene".

"Semeion betyr det samme som tegn, f.eks. Luk. 2,12, Matt. 26,48 osv. Men der hvor det betyr under, tar Jesus uttrykkelig avstand fra det. Hos Matt. 12,38 og Luk. 11,29 vil fariseerne se et under (semeion) fra Jesus, men Jesus sier: Et ondt og ut-

ro folk krever tegn, men noe tegn skal ikke gis det". Likeens møtet med Herodes. Også her står det semeion. Jesus gjør naturligvis ikke noe jærtegn, for hans oppdrag skulle nettopp ikke vise seg ved det uvanlige og overnaturlige. "Men Jesus svarte ikke et ord". (Luk. 23,9)"

Som man kan se av dete, er det skjedd en del oversettelsesfeil, og dette kan gjelde en mengde ting i Det nye testamente. BDB hevdet jo at hamarita, som er oversatt med synd, ikke betyr det samme som det norske synd. Hamartia betyr bomskudd på målet.

Schwarz sier videre: "Ordet dynamis betyr det samme som kraft eller makt. Som regel menes den makt som ligger i Jesu ord og gjerninger. Luk. 24,19. Fra tid til annen blir også noen av de hendelser som vi idag kaller under, betegnet som dynamis. Riktignok menes da med dynamis ikke hendelsen selv, men Jesu "bevis på kraft" eller hans "makt". Han hersker over sammenhengene, men riktignok på en betingelse, nemlig at man tror på ham. (Mark. 5,34: "Din tro har frelst deg"). Dette viser seg tydeligst i Nazaret, hvor han ikke var i stand til å gjøre dynamis og stadfeste sin makt fordi troen manglet (Mark 6,5). Men der hvor han gjorde dynamis som kunne se ut som "undergjerninger" (semeia) når de ble tatt ut av troens område og det personlige forhold, forbød Jesus den som var blitt helbredet å fortelle andre om hva som hadde skjedd (Luk. 8,54)."

Jesus ville ikke ha noe rykte som undergjører, hevder Schwarz. Menneskene skulle ikke tro p.g.a. underne, men omvendt: først tro gir makten (dynamis).

"Ergon betyr det samme som gjerning og handling (Matt. 11,3, Joh. 6,28). Da disiplene også ønsket tegn, analogt med den mensa deres fedre fikk i ørkenen, korrigerer Jesus dette ønsket ved å fremholde overfor dem troen på ham som nødvendig istedenfor de ytre tegn: "Det er jeg som er livets brød... osv. (Joh. 6,35 f.)". Ergon betyr som Guds gjerning ikke under i vår forstand, men adskillelsen av dem som tror, fra dem som ikke tror".

Ordene semeion (tegn), dynamis (makt) og ergon (gjerning) er greske betegnelser for under. Teras forekommer i negativ betydning som en skrekkinnjagende hendelse (Sodoma og Gomorra f.eks.)

"Under" i vår forstand finnes overhodet ikke i DNT: Det er til og med svært sjelden å finne ord som betyr det utrolige, forbausende eller mirakuløse ved en hendelse.

Schwarz sier videre: "Jesus hadde ikke til hensikt å opptre som magisk guddom, og han ønsket heller ikke å la seg introdusere hos jødene som politisk frigjøringsinstans. Han ville noe fullstendig nytt og ukjent, noe som det dengang ennå ikke fantes et ord for, for ikke da å snakke om en forestilling eller et skjema. Han ville befri menneskene fra deres synder og ta brodden av døden. Han ville gi menneskene et nytt forhold til seg selv, til Gud og til historien."

"Det å trylle med en gjenstand skal ikke bringe frelsen, men derimot "forvandling i tro". At troen forvandler verden er det sentrale utsagn i undrene i Det nye testamente. Men denne forvandlingen skal ikke

skje bare ved en ytre forandring, ved trolldomskunster eller lignende, for da ville man ta på seg et sisyfosarbeide. Man måtte også da til stadighet være til stede der det var sult, nød eller ondskap og rydde det av veien (trylle det bort). Det ville ikke ha noen mening å tilstrebe en slik forandring. Forvandlingen kan alene angå menneskets grunninnstilling, og det kan bare være en forvandling gjennom sannhet og kjærlighet. Men trolldomskunster forvandler ikke gjennom sannhet og kjærlighet, men gjennom ytre innvirkning. De gjør frihet umulig og reduserer mennesket igjen til natur (legeme). Det kommer ikke an på de ytre ting: de er hverken gode eller dårlige i seg selv, de blir det bare gjennom menneskets innstilling. Det første sentrale innhold i Jesu lære er altså problematikken om den individuelle menneskelige selvbestemmelse som ikke forstår seg selv bare ut fra de ytre ting – nemlig sinnelagsproblematikken".

Meningen med menneskets liv er ikke å være moralsk god. Jesus var ikke et levende kategorisk imperativ som klappet sine medmennesker på skulderen med bemerkningen: "Vær alltid bra og anstendig!" "Og Guds rike er ikke noen olympiade i moral".

Schwarz forteller om fotvaskingen der Simon Peter rister uforstående på hodet da Jesus skal vaske ham. "Det jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjønne det siden" sier Jesus. Scenen viser at det er umulig for disiplene å forstå Jesus i hans historiske betydning så lenge han er til stede som praktisk handlende individ. Lignelser og metaforer, trusler etc. hjelper ikke. De tror, men forstår ikke. Troen skal altså ikke være grunnet på Jesu subjektive autoritet, de skal ikke tro det fordi mesteren selv sa det, men fordi det er sant i seg selv. "Den som forkaster meg, og ikke tar imot mine ord, har allikevel sin dommer", men ikke fordi Jesus vil straffe for å hevne seg, "men det er det budskap jeg har forkynt, som skal dømme ham". Det er ikke lenger nødvendig med en eller annen slags autoritet som måtte stå som press bak Jesu lære for at den skulle bli tatt imot. Så snart sannheten er forkynt, taler den for seg selv, og Jesus er så å si overflødig, skriver Schwarz.

Jesus nevner jo hvor viktig det er at han skal gå bort, for da først vil Talsmannen komme (forståelsen, den riktige ånd).

"Det var viktig for Jesus at hans historiske betydning ble skilt fra hans praktiske. Hans komme og nærvær skal ikke tenkes som et nytt jordeliv, men som "tilstedeværelse i historien", naturligvis ikke bare i menneskenes hukommelse eller innbildning, men i deres fullendelse og i deres mening".

Noen praktisk gjenkomst ville stå i strid med det Jesus selv sa og lærte: Matt 24,4-5: Mange ville utgi seg som Messias og føre dem vill. Villfarelsen består i å identifisere Jesus i bestemte personer. "Bestemt" betyr her praktisk bestemt, slik at andre blir utelukket. Naturligvis skal en bli den annens Kristus i nestekjærlighetens mening, men det skal ikke være slik at "denne" er Kristus og en annen ikke.

En oversettelsesfeil i Matt. 24,6-13: "Den som holder ut til en-

den". Riktig oversettelse er: Den som holder ut til fullendelsen, eller bedre: Den som ikke taper målet, meningen av syne, skal bli reddet. "Det Jesus vil, er en usedvanlig skjerpelse av ansvarligheten. Alltid og overalt er vi i våre handlinger stilt ikke overfor slutten, men målet, overfor våre handlingers egentlige mening. Bekreftelse eller forkastelse er ikke en begivenhet som kan lokaliseres i tid. (Matt. 24,43-44, 25,13, 25, 1-13). Alle disse henvisninger er et svar på disiplenes spørsmål: Når skal dommen være? Jesus svarer: "Nå og alltid."

Jesus fra Nazaret satte seg i et spesielt forhold til Gud: Han begynner med betegnelsen "abba" (pappa) og slutter med fullstendig å identifisere seg med Gud.

"Jesus bringer ikke et nytt innhold, en ny lære, en ny religion inn i verdenshistorien. Dette ville bare være å skjerpe syndstilstanden (menneskets fremmedgjørelse fra seg selv og Gud). Det ville da bare komme en ny religion ved siden av de andre. Jesus stiller ikke Guds rike ved siden av de andre religionene, men etter dem – som deres frelsende instans. Han forholdt seg direkte til dem og drev ut demoner. Disse demonene kaller ham "Kristus, Guds sønn". Det betyr: Nettopp de førkristne religionene må selv bekjenne seg til kristendommen. Bare i Kristus er de alle frelst".

Dette er interessante momenter og minner en god del om BDB's egne tanker om dette.

"Det var naturligvis ingen lett oppgave for Jesus å få sin samtid til å forstå hans verdens- og frelseshistoriske betydning både som slutten på Gud forstått som et spøkelse i det hinsidige og som livets nye mening uten en hinsidig Gud. Hvis man leser gjennom evangeliene med oppmerksomheten rettet mot Jesu gudsforhold, oppdager man at Jesus synes å ha en plan om å forvandle bildet av Gud. Begynnelsen er "avsettelsen" av Gud som menneskenes herre".

Schwarz henviser da til Jesus og opphevelsen av sabbatsbudet: "Det var allerede en radikal form for autoritetskrenkning ikke å betrakte det å tjene Gud, men det å tjene menneskene som det høyeste mål. Jesus satte så å si det hele over i et annet spor, han satte budet om kjærlighet til menneskene på like fot med budet om kjærlighet til Gud".

Dette er altså Jesus i arbeid for å sette Gud på sin rette plass, få ham fra det mystiske, hinsidige, tilbake til livet, og menneskene. For Guds ånds bolig var menneskene. Som Johannes sier det: Og ordet ble menneske av kjøtt og blod (Joh. 1,1 f.)

Schwarz hevder at verden ikke kan få sannhetens ånd fordi den ikke har akseptert at Jesus er sant menneske og sann Gud. "Etter Jesu død er det følgelig mulig og nødvendig ikke lenger å snakke om Gud i det gamle motsetningsforholdet, heller ikke i motstningen mellom Fader og Sønn, men Gud er nærværende i historien som en enhet av dem begge. Denne enhet av dem begge er Ånden".

Dette og mange andre ting er det Schwarz tar opp i sin bok "Hva Jesus egentlig sa". Uhyre interessant lesning, nødvendig oppklaring og opplysning for alle.

Kristensjonisme – hinder for en rettferdig fred

Personer som setter isolerte og framtidrettede bibelvers inn i en klart politisk ramme uten syn for hvilken tid disse var tenkt for, gjør seg selv og verdensfreden en bjørnetjeneste, skriver Hans Morten Haugen.

Hans Morten Haugen I.ama-nuensis Diakonhjemmets Høgskole

Dagbladet på nett
Mandag 18.12.2006, 05:40

UNDER ET BESØK hos den lutherske biskopen i Jerusalem, ble pastor R.T. Kendall i Florida svært begeistret over arbeidet til denne kirken. Han lovet å oppfordre menigheten til å vri støtten vekk fra å støtte staten Israel til å styrke de lutherske skolene i byene rundt Jerusalem. Etter noen måneder kom svaret: «Jeg beklager, men for min menighet er Israel mye viktigere enn Jesus.»

Medlemmene i menigheter som R.T. Kendall Ministeries er den viktigste forklaringen på USAs Midtøsten-politikk. Blant Israel-venner i USA er demonisering av palestinerne utbredt. Identifikasjonen med Israel er derimot sterk. Dersom Israel blir kritisert, blir det aldri fulgt opp av noe tydelig press fra USA.

Blant de palestinske kristne er det

spesielt vanskelig å akseptere at kristne støtter opp under en politikk som gjør livet uutholdelig. Selv om det naturligvis er langt flere forklaringer på at de kristne emigrerer - slik alle hendelser i Midt-Østen aldri kan forklares ut fra bare ett forhold - er den sentrale motivasjon for å søke seg vekk de vanskelighetene som okkupasjonen representerer.

Fra å representere nærmere 20 prosent av befolkningen ved slutten av 1. verdenskrig, er de kristne nå bare 1,5 prosent av befolkningen på Vestbredden. Den største kristne befolkningen finnes rundt Nazaret i det nordlige Israel - og de har vært kristne siden det første århundre. I Israel finnes også små jøde kristne (messianske) menigheter.

DE SISTE 1400 år har kristne, muslimer og jøder levd side om side i landet mellom Jordanelven og Middelhavet - selv om særlig korsfarerne forsøkte å presse ut jødene. Den moderne immigrasjonen av jøder startet etter pogromene mot jødene i Russland på 1880-tallet.

Kristensjonisme er en tenkning som vant oppslutning i USA og Storbritannia lenge før den jødiske sionismen ble introdusert mot slutten av det 19. århundre. Kristensjonismen bygger på at jødene har en rett til en stat i «Israels Land» (Eretz Israel), og at denne retten er gitt dem av Gud. Kristensjonismen oppsto blant grupper som var opptatte av jødene hjemvendning som ledd i endetiden. Det ble også lagt vekt på misjon blant jøder. Blant dagens kristensjonister er misjonen lagt til side, siden misjonsivereren går dårlig sammen med det politiske felles-

prosjektet om å sikre og videreutvikle en jødisk stat.

NÅR VI SKAL finne svar på hvorfor det er særlig blant kristne at vi finner en så sterk støtte til Israels politikk, særlig Israels okkupasjonspolitikk, må vi gå tilbake til Det gamle testamentet. Gjennom en tolkning av visse bibelvers kan man finne argumenter for at jødene er lovet langt mer enn bare landet mellom Jordandalen og Middelhavet. Områder langt inn i Irak er lovet Abraham. Samtidig overses de bibelversene som sier at løftene gjelder mange folkeslag, ikke bare jødene.

Det var en bred støtte til etableringen av staten Israel i 1948, inklusive i kirkene. Etter 1967-krigen, der Israel fikk kontroll over sentrale bibelske steder, kom kristensjonistiske grupper på banen. De støttet Israels okkupasjon med den begrunnelse at det var imot Guds vilje å avstå disse områdene. I vår tid er tilbaketrekkingen fra Gaza av det regulære militære nærværet og flytting av bosetterne framstilt som «deling» av landet.

Samtidig som kristensjonistene har blitt mer tydelige i sin støtte til Israel, har mange kristne klarere uttrykt at okkupasjonen er feil, og er til skade for begge folkene, israelere og palestinere. Disse ser at en slutt på okkupasjonen av land erobret i 1967 er avgjørende for en rettferdig fred. Det er imidlertid de som støtter opp om okkupasjonen moralsk og økonomisk som er mest synlige i offentligheten.

I NORGE FINNES kristensjonis-

ter i alle kirkesamfunn. Pinsevenne- ne er en av kirkene som har en egen virksomhet, Norske Pinsevenners Arbeid i Israel, som arbeider med en kristensjonistisk målsetting. Denne virksomheten benekter rettmessigheten av en palestinsk stat og støtter ulovlige jødiske bosettinger på okkupert område.

Det finnes også organisasjoner som vil fremme forståelse for jødene sentrale plass i de kommende tider, samt betydningen av at de besitter landet før Jesu gjenkomst. Den største er den norske avdelingen av Internasjonale Kristne Ambassade Jerusalem. På den årlige tabernakelfesten i Jerusalem er den norske kontingenten den største.

Interessant nok finnes det blant jødene selv store uenigheter om staten Israel - som startet som et skulært, sionistisk prosjekt - er i samsvar med Guds vilje. Mange jøder hevder at Messias skal komme først - og så skal staten etableres. Mange bibeltekster omhandler framtidige skremmende hendelser, blant annet en henvisning til at to tredjedel av «folket i hele landet» skal utryddes.

NATURLIGVIS er det mange forskjeller mellom ulike kristensjonister. Det sentrale er oppfatningen om at staten Israel skal dekke hele «Israels Land», og at bosetterne er viktige for gjennomføringen av dette territoriale prosjektet. Dermed blir Bibelen brukt politisk - til å forsvare okkupasjonen. Palestinerne lidelser blir i denne sammenheng ignorert. I den grad kristensjonistene samarbeider med palestinere, skjer dette utelukkende med palestinere

som deler denne forståelsen av Bibelen.

Fire palestinske kirkeledere kom i august med «Jerusalemklæringen om kristensjonisme». Her presenteres kristensjonisme som en «falsk lære» som «fremmer rasemessig eksklusivitet og uopphørlig krig.» I Norges Kristne Råds dokument Israel og Palestina - en økumenisk utfordring lansert i oktober heter det at selv om oppfatningene om endetid og landløfter kan være ulike, kan ikke bibeltolkningen sette «bibelske og sosiale prinsipper om rettferd mellom folkene til side.»

BIBELSKE endetidsforventninger er mer utbredt i USA enn i Norge. Innflytelsen fra amerikanske kirkeledere er sterk også i Norge. Personer som setter isolerte og framtidrettede bibelvers inn i en klart politisk ramme uten syn for hvilken tid disse var tenkt for, gjør seg selv og verdensfreden en bjørnetjeneste.

Gjennom en slik støtte, også til de jødiske bosettere, bidrar de til å undergrave respekten for internasjonal rett og til å finne en løsning på konflikten. Det må ikke betviles at kjærligheten for jøder i Israel og i bosettingene er ektefølt. Likevel, israelske ledere bør også spørre seg om støtte fra grupper som leser Bibelen bokstavelig til også å omfatte utryddelse av store deler av befolkningen, og som ser Israel som instrument for å framskynde endetiden, virkelig er ens beste venner.

Dette er en kortversjon av en artikkel trykket i Kirke og kultur nr. 4/2006.

Svikter pressen leserne og sin oppgave?

Av Svein Otto Hauffen

Min muntert-ironiske artikkel: – Ikke bland deg i dine egne saker – (i dette nr. av bladet) ble seriøst avsluttet slik: Mennesker er ikke tjent med politikere som ikke tjener dem – men makthavernes interesser.

Dette m.a. omtalt i nevnte artikkel, bekrefte indirekte av her avsluttende, dels humoristiske sammendrag av Niels Chr. Geelmeydens innlegg i Morgenbladet; hvor han treffende påviser at norsk presse er ensrettet, flokkdyrisk av vesen etc. Og dens svik mot sine lesere og mot sin oppgave.

Før Geelmeydens fornøyelige avslutning, vil jeg avrunde med et kort og godt eksempel på frimodig innsats for pressefrihet – mot statsmektige overgrep.

BDB og Josef Augstein

Hvor der er pressefrihet, bør det også være presseansvar. Ikke minst for objektiv informasjon til leserne. Den liberale og klartseende journalist Josef Augstein, kjempet for mediemangfold og pressefrihet. Og mot partipolitisk ensretting.

Som sjefsredaktør og utgiver av Der Spiegel – skrev han med så avslørende dyktighet mot antidemo-

krati, antiparlamentarisme og maktmisbruk, at han i likhet med BDB, ble fengslet for sine frimodige ytringer. (Om BDB, se bladets bakside). Ved dette statsmektige overgrep ble Augstein siklet for landsforræderi og fengslet i «untersuchungshaft» i over hundre dager. Følgene ble at anklage ble frafalt, mens hele regjeringen med stats-sjef Franz J. Strauss måtte gå av!

Tilbake til Norge – Geelmeyden har ordet:

Sviket

Den legendariske Morgenblad-redaktøren Christian Friele ble en gang invitert til taffel på slottet hos Oscar den annen. Friele, som av hensyn til sin integritet senere skulle avvise å bli dekorert med ridderkors, lot avsende følgende korte svar på invitasjonen: «Tak, jeg ønsker ikke nogen privat omgang med den person».

Selvfølgelig er det slik redaktører og journalister burde forholde seg til så vel samfunnets symbolske som reelle makthavere. Journalistikkens fremste oppgave skulle være å vokte befolkningen mot overgrep fra makthaveres side. Dette er uforenelig med å pleie intime eller vennskapelige bånd med maktens innehavere.

Lederen av Norsk Presseforbund, Per Edgar Kokkvold, må

innrømmes et poeng når han fastslår at mange norske journalister kryper slik for makten at de kunne behøve knebeskyttere. Skadene forbundet med dette knefall begrenser seg ikke til generell servilitet og fellesretting i norske medier. Minst like alvorlig er det at uavhengige og annerledes tenkende journalister aktivt holdes utenfor. Herav oppstår den kvelende politiske korrekthet som marerer vesentlige deler av norsk presse og gjør den utålelig flokkdyrisk av vesen.

Det handler om pressens svik mot sine lesere og mot sin oppgave. Men primært handler det antagelig om at journalister i tiltagende grad betrakter sitt yrke som springbrett for personlig karriere og sosial fremgang.

Ingenting betjener makthavernes interesser så fløyelsfint som at pressen fylles av pudder, sladder og kjendiseri. Makthavere flest vil heller ha en avkoblet enn en tilkoblet befolkning å forholde seg til. Slik oppfyller løssalgsavisene maktens våtteste drømmer.

Norske pressefolk burde avgjort lese om hvordan Friele i Morgenbladet røktet sitt kall som uavhengig pressemann for mer enn 100 år siden. En gang redaktøren passerte daværende stortingspresident i en av maktens korridorer, kom presi-

denten i skade for å feiltolke Frieles nervøst betingende rykninger i underansiktet. Presidenten ville vite om Friele geipet til ham.

– Nei, gjeppe til Dem, svarte Friele. – Jeg ville ikke en gang urinert på Dem om De stod i lys lue. Sjøkkert over redaktørens aggressive tone, skal presidenten ha truet med å bringe Friele inn for retten.

– Ja, det blir noe annet, svarte Friele. – Blir jeg ved domsavsigelse pålagt å gjøre det, vil jeg naturligvis stå til tjeneste.

FNS GENERALSEKRETÆR STØTTET DØSDOMMEN

FNs nye generalsekretær Ban Ki-moon sier at Irak hadde rett til å henrette Saddam Hussein for forbrytelsene han har begått mot det irakiske folk.

Så vet vi hva vi har med å gjøre etter at Kofi Annan er borte...

DOJ

Min jule - - -

stemmer da helt våre materielle kår. Folk i immaterielle yrker blir skattefrie og kriser kan ikke oppstå fordi produksjonskapasiteten bestemmer. Dette vil føre til en annen organisering av samfunnet. Oppgavene blir: Beregn organisering i arbeidslag. Beregnet behov individuelt og kollektivt. Beregnede velstandsmuligheter. Ny moral i bytteforhold med utland; best og billigst! Organisering av klokt anvendt fritid.

Et samfunn befridd for pengekrav blir et fritt samfunn med total innsats for å bevare naturens rikdom og klodens liv. Dette er bibelens budskap. Våre teologer har ikke fått tak i grunnleggende forutsetninger for nestekjærlighet. Når verdens nasjoners økonomier er ute av kontroll da oppstår markedskampen, fattigdommen, nasjonalhatet, krigene, religionsfanatisme, ismene, rasehatet, mysteriegrepet over tenkningen. Hvem har skylda?

Bibelen fritar mennesket for skyld: Fader forlat dem for de vet ikke hva de gjør. Bare blant blinde havner nasjoner i grøftene. Sannheten skal frigjøre oss, sier Boken. For selvfølgelig finnes både En og flere store sannheter.

Systemets ti bud

av Hermod Prestjord

Første bud:
Du skal alltid, -
være som alle andre
- syke systemer,
- aldri forandre.

Annet bud:

Du skal være lydig, -
mot kongens profeter
alltid ligge nesegrus,
for autoriteter.

Tredje bud:

Du skal frykte og elske,
demokratiet
selv om livet og sannheten,
blir fortiet.

Fjerde bud:

Du skal alltid kripe,
for de styrende krefter
og ape de gale demoner,
derefter.

Femte bud:

Du skal seie ting,
som du ikke mener
hvis du kan tjene,
de syke systemer.

Sjette bud:

Du skal gå i kirken,
så du ikke er hedning
mens du dreper med ord,
ved beste anledning.

Syvende bud:

Du skal ikke nekte,
å gå i krigens drakter
du skal lære å myrde, -
bli menneske-slagter.

Åttende bud:

Du skal alltid elske,
kirken og staten
- selv om du ligger
og sulter i gaten.

Niende bud:

Du må ikke tenke,
du skal ikke lære
- for det skal paven,
og de autoritære.

Tiende bud:

Du skal ikke leve,
etter livets bud
- du skal ikke tro,
på den levende Gud.

INTELLIGENT?

Det statseide Nammo i Norge har kjøpt seg inn i klasebombeprodusenten Talley i USA. Dette strider mot norsk lov. Men lederen for Nammo beroliger oss med at Talley bare produserer intelligente klasebomber som alltid eksploderer, så da så...

DOJ

JØDISK MÅNE

Sakset fra den kristne avisen Idag:

Israelerne mer enn andre ellers i verden kjøper land/jordstykker på månen. Det ble åpnet for kjøp av land på månen i år 2000 – og av de 10 millioner målene, som ble lagt ut for salg over hele verden, eier nå israelerne en million – 10 prosent.

Er det kanskje dit jødene ønsker seg i stedet for Midtøsten?

DOJ

To slags økonomi

Astrid Strømme

Et samfunn er en organisme som er underlagt naturens lovmessighet. Det partipolitiske samfunn, derimot, er underlagt det byråkratiske maktapparat. I samfunnsorganismen er det, som i enhver organisme, innebygget en selvvirksom trang til utvikling og vekst. Samfunnsorganismen tilkjennegir veksten ved å gjennomgå tre forskjellige stadier. Først er vi alle barn, så ungdom og så voksen. I samfunnsorganismen er der også en annen vekst, en vekst som særpreger mennesket fremfor dyret. Det er bevissthetsveksten. Den er avhengig av tankeimpulser som lærer individet til å skille mellom fiktiv- og realvirkelighet.

Politikerne er en gruppe mennesker som gir rammebetingelser for samfunnsorganismen. Mellom rammebetingelsene, det byråkratiske system og pengetenkningen er det et nært og gjensidig forhold. I sin alminnelighet er det preget av institusjonstenkning og mekaniske prinsipper. Det er altså ikke samsvar mellom det partipolitiske statssystem og den levende samfunnsorganismen.

Pengeøkonomien

Det er særlig det pengeøkonomiske lønnsomhetsbegrep samfunnsmedlemmene lærer å fokusere sin oppmerksomhet mot. Etter dette prinsipp bygger vi vårt land. At mennesker må leve som "sild i tønne" i forurensete byer, som fører til menneskelig fortvilelse, narkomani og meningsløshet, overser vi av hensyn til pengeøkonomien. Bør vi ikke snarest ta hele pengetenkningen opp til en grundig undersøkelse? For kanskje vi praktiserer den flate jords prinsipp på det økonomiske område? La oss kort se på prinsippet.

Før i tiden trodde folk at jorden var flat. I dag vet vi at den er rund. At folk forestilte seg at jorden var flat, betyr at det bildet som de hadde av jorden, i hodet sitt ikke stemte med virkeligheten. Men på grunn av bevissthetsveksten utviklet etterhvert menneskene forestillinger som stemte med det ytre og konkrete bildet av jorden. Oppfatningen til menneskene kom dermed i samsvar med virkeligheten.

Bruker vi dette prinsippet på pengeøkonomien, viser det seg at vi bygger på den flate jords prinsipp. For våre pengeøkonomiske kart (våre forestillinger om penger) stemmer så slett ikke med noe bilde av virkeligheten, eller med naturens ressurser. På mange måter står vi faktisk i fare for å tømme både hav og land for det le-

vende liv for en innbilt økonomiform. For det er jo det den er, ettersom det er en ren tankeform om hva økonomi er for noe. Imidlertid er det utviklet en ny økonomisk tenkemåte. Før vi ser litt nærmere på den, skal vi kort se på hvordan pengene har mistet sin opprinnelige funksjon.

Verdimålere

Mange mennesker kjenner ganske sikkert til at de tidlige jordbrukssamfunn benyttet storfesom betalingsmiddel. Lenge var løsningen å prege et metallstykke med bilde av et dyr. Men fordi pengestykket bare representerte et dyr, ble dette i det lange løp en tungvint betalingsmåte, særlig etter at det arbeidsdelte og spesialiserte samfunn utviklet seg. Betalingsmidler som huder, tørrfisk, salt, kakao, såpe, tre og glass var også i bruk på denne tiden. Etter hvert ble sølv, gull, kopper og nikkel aktuelle. Felles for disse verdimålere var at de gav et nøyaktig bilde av naturproduktene. Dette er viktig å merke seg. For i dag er det slett ikke slik. Gjennom generasjoner har nemlig menneskene i sin fantasi lært å godta at pengene har verdi i seg selv, og at de utelukkende fungerer på vegne av seg selv. Å eie penger er både for individet og kollektivet blitt viktigere enn samfunnets ve og vel. En bevisstgjøring om disse ting er derfor helt nødvendig. Det koster for mye av sosial uro, nød og krigsfare til at dansen om gullkalven kan få fortsette upåaktet. Vi skal kort se på den nye økonomi-tenkningen.

Galt bilde

Den nye og økologiske samfunnsøkonomien bygger direkte på primærproduksjonen. Det er bare jordbruket, skogbruket, fisket, samt energi- og råstoffkildene som lar seg betegne som inntekter for samfunnet. Både sekundær- og tertiærnæringen er i den real-økonomiske tenkemåten en utgiftspost for samfunnet. Hele primærnæringen bør derfor være så stor at den kan, gjerne uttrykt i tallstørrelser, underholde og støtte alle andre næringer i Norge. Å beskatte sekundær- og tertiærnæringen slik vi gjør i dag, og bokføre det som inntekter i nasjonalbudsjettet, gir et fullstendig galt bilde av den faktiske økonomiske situasjonen. Realøkonomisk riktig er det bare å beskatte primærnæringen. Som vi nå kanskje forstår, kan det ikke bli annet enn vanskelige forhold i et samfunn som forveksler primær- og sekundær/tertiærnæringene med hverandre. Sannsynligvis er vi her ved kjernen og årsaken til nåtidens sosiale, nasjonale og økonomiske kaos.

Iden nye og objektive økonomien kan en stille seg følgende spørsmål for å holde orden på økonomien: Er p større enn k, eller er p mindre enn k? (p=produksjon og k=konsum). Økono-

mispørsmålet blir altså simpelthen et forhold mellom produksjon og konsum. I den nåværende pengeøkonomien, derimot, blir det et spørsmål om penger. Man stiller seg følgende spørsmål når noe skal gjøres: Er det penger i statskassa? Eller ventes det tilgang på penger?

Naturens ressurser

Som vi skjønner er dette to helt forskjellige måter å tenke om økonomi på. Den ene er pengeøkonomien som fører til sentralisering, forurensning og truende økologisk sammenbrudd. Den andre er realøkonomien som hevder at det er bare naturens ressurser som kan gi inntekter og beskattes. Tatt på alvor betyr en sådan økonomi at sentraliseringen av mennesker vil opphøre, samt at en vil få et samfunnsregnskap som gir et pålitelig bilde av våre ressurser. De tusenvis av nedlagte gårdsbruk vil få status som høyverdige arbeidsplasser, og mennesker vil ikke måtte bo i store og fremmedgjorte byer. Mange problemer vil simpelthen løse seg av seg selv. Andre problemer vil naturligvis oppstå, men disse vil være lette å løse. På denne måten vil pengene få igjen sin opprinnelige funksjon som eksakte måleenheter. Det betyr at vi får et bilde inne i oss som stemmer med den ytre virkelighet. Dermed har vi forlatt en økonomiform som bygger på illusjonen, og korrigert våre tankebilder med virkeligheten. Vi har gått over fra den flate jords prinsipp til den runde jords prinsipp.

Enhver

Enhver av oss er underlagt illusjonenes Satansmakt.

Når selvkontrollen vår slår klikk, tar vi lett feil – hvert øyeblikk.

Det koster selvkritikkens flid, å bli forløst som individ.

Og daglig våken selvkontroll, å beseire selvskhetens troll.

Svein Otto Hauffen

KVALMENDE MEDLIDENHET

Jens Stoltenberg har vært på Libanon-besøk og møtt en guttunge med begge beina amputert under knærne pga israelske klasebomber. Møtet med gutten gjorde selvsagt sterkt inntrykk og den godeste Jens er julenissen fra Norge som bevilger 120 000 NOK for å ordne nye bein for guttungen. Ett eneste offer!

Er det en slags avlat han her bevilger seg i ansikt til ansikt med ofrene etter krigen i Libanon? Er det for guttungen eller verdenspressen han gjør dette? Hva tenker han å gjøre med de hundrevis av andre som har lidd samme skjebne som 11-åringen Muhammad? Hva gjør han med norsk produksjon og utprøving av klasebomber og andre våpen som rammer sivile?

Ifølge FN ligger 1 ? millioner klasebomber igjen i Libanon etter at Israel påste på med svineriet i de siste 72 timene før våpenhvilen skulle tre i kraft.

DO

Det falske midtpunkt

Lik en gjøkunge i samfunnets rede, er staten allerede som det falske midtpunkt, hemningsløst tilstede.

Utbærer seg hensynsløst, fortrenger individet som den holder nede. Synlig for alle som tør se det.

Gjøkungelig er enhver ærekjær, som hensynsløst fortrenger andre der – hvor den inbildsk(e) vil midtpunkt være, for oppmerksomhet, omtale, ære.

Mens andre selvsagt med gjøk skal «overbære»...

Svein Otto Hauffen

B.Dybwad Brochmann - samfunnsfiende eller sannhetsforkynner?

Av Helge Stenhaug Bakken

I 20-årene fremsto her i landet en forkynner som la frem en ny bibel-tolkning. Han ville bl.a. forklare at Bibelens analogier rett forstått gir et umistydlig bilde av en universell psykisk lovmessighet, og at enhver religiøs dyrkelse er en konsekvens av en lav bevissthetsgrad når det gjelder denne lovmessighet.

Denne mann var Bertram Dybwad Brochmann, prestesønn, gartner, forretningsmann, forfatter og senere stortingsmann.

Grunnen til at Dybwad Brochmann ga seg til å søke etter "realvirkeligheten" som han selv uttrykker det, var ikke som så ofte i slike tilfeller religiøse grublerier. Hvis sistnevnte ord skulle brukes måtte det bli "konjunktur-grublerier". Som disponert for en fabrikk var han selv aktiv finansmann, og det var på grunnlag av egne erfaringer som sådan at han etter 1914 ble klar over at "krig er en økonomisk kortslutning". Og den økonomilinjé som fører til en slik kortslutning er det han kaller "fiktiv-økonomi". Han peker på at det i samfunnsregnskapene opereres med fiktive verdier, og legger fram et forslag til dobbelt bokføring av samfunnsverdiene, som skal kunne gi et riktig bilde av samfunnets realutgifter og inntekter, samt de virkelige aktiva og passiva. Han slår ned på det vanvittige i at noen mennesker ikke "skal ha lov til å arbeide", med andre ord at det finnes arbeidsledighet.

Alt dette måtte imidlertid føre til at han ga seg til å søke grunnen til tingenes tilstand. Han fant snart ut at det måtte en psykologisk gransking

til, og det er resultatene av denne han har forsøkt å bibringe folk kunnskap om. Han har utgitt en lang rekke bøker, og reist landet rundt på foredragsturnéer. I 1933 ble han valgt til stortingsmann fra Bergen for Samfunnspartiet, og satt i Stortinget én periode.

I sin bok – "Massesjelens hemmeligheter" som inneholder 10 sosialpsykologiske forelesninger, peker han på menneskets tendens til å "utadprojisere sin åndskraft", som bl.a. resulterer i autoritetsdyrkelse, symboldyrkelse, etc. etc.

Dybwad Brochmanns forskning og lære spenner over tre hovedfelter, nemlig samfunnsøkonomi, sosiologi og massepsykologi. Imidlertid er det vel bedre å si at han benytter alt til å påvise alt. Dette har ofte resultert i at man i angrep på ham har benyttet som argument en ironisk påstand om at han "uttrykker seg lite akademisk", og at han dermed ikke holder seg til saken, men beveger seg ut på ville vidder. Han spør imidlertid selv hvordan det ville gå hvis Beethoven lot f.eks. bass og fløyte spille en stund hver, – hvor det ville bli av harmoniene som skaper den musikalske opplevelse. I folkeskolen, sier han, "spiller de en time geografi, en time historie og en time religion, og lar barna sitte igjen med et uttrykk av at disse fag ikke har noe med hverandre å gjøre. Han angriper på samme måte vitenskap og kirke. "Naturvitenskapen forfekter på den ene side at vi dirigeres av kjertelvirksomhet, mens kirkens prester prediker den frie vilje".

Dybwad Brochmann erkjenner hverken kjertelvirksomheten eller den frie vilje som drivkrefter for menneskets gjerninger. Han taler

om "den skapende fantasi" i individ og massesjel, og han betegner massesjelens ukontrollerte fantasi som grunnen til de katastrofer menneskeheten lar komme over seg. Han sammenligner massesjelens bevissthetsgrad i dag med et barns: Barnet sier: "Dukken spiser". Massesjelen sier: "Staten tar vare på oss", "Staten arbeider", "Penger er makt", osv. Barnet gir i sin umodenhet dukken menneskelige egenskaper. Vi gir pengene makt, ut fra den samme umodenhet. Det er her Dybwad Brochmann bringer inn det psykologiske begrep "utadprojisering". Vi har lært oss til å fornekte vår egen åndskraft ("Det gode som jeg vil, det gjør jeg ikke, men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg". Vi tror vi har en fri, men utilstrekkelig vilje, hvorfor vi gir oss under autoriteter som skal ta vare på oss.)

Som eksempel på resultatet av massesjelens ukontrollerte fantasi bruker Dybwad Brochmann "det syke samfunnstre", et tre som vokser fra toppen og forgrener seg nedover, organisert og sentralisert, under en himmel hvor Staten er solen, kirken månen og stjernene er sportsstjerner, filmstjerner osv. (En "lite akademisk" påvisning.)

I motsetning til dette bilde står så "det friske samfunnstre", en sammenligning med et tre som vi finner det i naturen. Det begynner med "altmuligmannen", det første menneske. Så vokser da grenene ut. Menneskene spesialiseres, men etter naturlige linjer. Menneskene har ulike evner, og skal enhver få utfolde seg fritt må dets naturlige evner utnyttes. Dette er jo ikke noen ny erkjennelse.

Dybwad Brochmann predikerer

ikke noen avskaffelse av Stat og kirke, eller av pengene. Han søker bare å påvise disse faktorerens virkelige vesen, – at de er av en beskaffenhet som vil resultere i at de blir gjort overflødige i og med at massesjelen våkner til bevissthet om sine egne muligheter.

Hvor kommer så Bibelen inn i bildet?

Dybwad Brochmann karakteriserer den selv som den ypperste kilde til viten om samfunnene. Gjennom jødefolkets forbillidige eksempel viser den oss resultatene av å handle i strid med en universell livslovmessighet. I motsetning til kirkens prester, som i våre dager virkelig har gjort store deler av Bibelen til apokryfe skrifter, anerkjenner Dybwad Brochmann hvert ord av Bibelen. Intet er overflødig, og intet er uforklarlig. Og selv den mest innbitte skolastiske sofist skulle ha vanskelig for å motsi hans tolkning. Her er ingen religion, bare evig aktuelle fremstillinger og bilder av Mennesket.

Dette syn på Bibelen er så vidt vi vet uten sidestykke. Hvem som helst som har søkt å støtte sine påstander på Bibelens ord har alltid måttet forbigå visse deler av den i taushet. Og man har jo kunnet iakta som et vanlig fenomen at to parter som hver for seg førte vidt forskjellige syn i markene begge kunne støtte seg på Bibelens ord i argumentasjonen mot hverandre. Men så vidt vi vet har aldri noen vært i stand til å bruke skriftsteder mot Dybwad Brochmann. Prestene har forbigått ham i taushet, og det "praktiske livs" menn har karakterisert ham som virkelighetsfjern, det uttrykket han selv bruker om mennesket av i dag.

En av de fortellinger Dybwad

Brochmann fremhver mest i sin karakteristikk av det bestående samfunnsystemet er Det gamle testamentes fortelling om Gullkalven. Folket forlangte "en guid som kunne gå for deres øyne". Folket måtte ha et bilde de kunne dyrke. Forholdet er det samme i våre dager. Den eneste forskjell er at bildene er andre. Vi er blitt mer vant med abstrakt tenkning, og dyrker i dag Stat, Organisasjon og Konjunkturer. Vi ofrer fremdeles våre unge menn til våre "guder".

Kirkens skjebne betegner Dybwad Brochmann som forutsagt i Johs. Åp. i kapitlet om Babylons fall. Kirken har "misforstått sin oppgave" og banalisert verdens mentale frelsers ord i og med at den har laget religion av dem, og forvist "himlenes rike" til et sted hinsides død og grav.

Det er lett å forstå at et slikt angrep måtte falle kirkens prester tungt for brystet. Det er i denne forbindelse interesessant å trekke en sammenligning mellom kirkens holdning til Dybwad Brochmann og dens holdning til andre skarpe angripere, f.eks. tilhengere av determinismen. Dybwad Brochmann er som regel blitt "tiet ihjel". Hans angrep er blitt stående ubesvart, til tross for at han jo aldri har talt om å avskaffe kirken, bare påpekt at den vil avskaffe seg selv. Mellom deterministene og prestene har det imidlertid pågått hissige feider, f.eks. når deterministene har prediket "guds død" på det verste. Man kunne være fristet til å si at like barn leker best. Determinismen er jo litt av en religion i seg selv, hva Dybwad Brochmanns Nyorientering er langt fra å være.

Jorden og religionen

Marsbeboer A setter sin aller nyeste kikkert på jorden og spør: "Hva betyr alle de tårn som peker ut i alle himmelretninger? – Undres om noen også peker på Mars?"

Marsbeboer B (som i sin tid ble brent som kjetter på jorden, og måtte flytte til Mars): "De mange tårn illustrerer det faktum at alle som bor på jorden i virkeligheten forbanner jorden, og derfor i sitt hjerte ønsker seg ut i det blå rom – eller "opp i himmelen" som de kaller det. – Jordens kirke-tårn striper opp hele universet i alle tenkelige retninger og sikkert lengter også menneskene avsted til Mars. Men jeg ble i sin tid brent av de religiøse drømmere på jorden fordi jeg forsikret at jorden var det fineste paradiset, når bare den religiøse vantro og mistenkeliggjørelse blant menneskene selv ble overvunnet av livstro og sann gudsdyrkelse".

Marsbeboer A: "Men hvis de religiøse livsfornektere kom her "ned" til oss på Mars, så kunne man jo risikere at de også diktet Mars om til et helvete og til en jammerdal og bygget kirker med nye tårn?"

Marsbeboer B: "Meget riktig, og således kunne man tenke seg den religiøse vantro fortsette i det uendelige fra planet til planet, inntil de endelig oppdaget at det bare var de selv som med sine ukontrollerte drifter og fantasier skapte helvete overalt hvor de slapp til. – Derfor sa ver-

dens mentale frelser, dengang han levde på jorden, at menneskene skulle ta seg i vare for den religiøse vantro, som hadde "makt til å kaste i helvete". – Det er det eneste som virkelig er farlig – og virkelig noe å frykte for." – det var de religiøse som lukket himmelens rike for menneskene".

Marsbeboer A: "Her på vår planet er Guds hus ikke bygget av sten og tre. Her er Guds tempel selve det levende hellige samfunn selv."

Marsbeboer B: "Men alle som forkynner en slik lære på jorden blir stenet, brent, eller på annen måte uskadeliggjort for de som bygger gudshus av sten og tre er det religiøse drømmeliv meget mer enn det hellige Guds-rikets virkeliggjørelse. Derfor fornekter alle de religiøse det evige liv og det evige livs ord, som de så omdikter til fromt religiøst føleri og hykleri."

Marsbeboer A: "Er det umulig å få de religiøse til å skifte sinn og omvende seg?"

Marsbeboer B: "Nei – intet er umulig for den hellige allmechtige selvvirksomme skapende sannhetens ånd. – Det er bare et tidsspørsmål, så vil også drømmelivet på jorden opphøre fordi bevisstheten våkner og grep virkeligheten og således overflødiggjorde den religiøse drømmetilstand."

Demokrati og folkestyre

Tanker omkring dette ble tatt opp av redaktøren i byens dagsavis ved inngangen til et nytt år.

ETTER det som i lang tid har foregått på den politiske arena – både nasjonalt og internasjonalt – mener jeg det er på høy tid å få avslørt en del fakta i klartekst. Vår tids dilemma har bare blitt skjøvet foran oss og forsøkt tåkelagt – uten at forslag om en fornuftig og tidsaktuell løsning har fremkommet og blitt debattert.

OPPLYSNINGSVIRKSOMHET er det som må til – selv om de krefter som skjuler seg i kullisene ikke vil at informasjon skal nå frem til den øvrige befolkning.

ALT FOR LENGE har borgere blitt manipulert inn i et system av politikere. Og det systemet er så langt fra folkestyre som det går an. Litt av en påstand mener sikkert mange. Men tenker leserne etter, så...?

OGSÅ ANDRE REDAKTØRER bør gi spalteplass for spørsmålet – og eventuelle svar – for ytringsfrihet er en viktig del i et sant demokrati – hvis "demokrati" i det hele tatt skal ha noen mening. Ellers blir det bare et forførende moteord – noe som har vært praktisert i årevis av profesjonelle folkeforførere og deres etterplaprerere.

Thorbjørn Andersen.
Halden.

Den nye økonomiske samlivsform

Even Lorch-Falch og AJWang

Det økonomiske system som vi lever under, det merkantilistiske, har skaffet oss overfloden, resp. den veldege produksjonsevne.

Men dette system fungerer og har fungert bare så lenge tilbudet var mindre enn etterspørselen. Det er knapphetens økonomisystem. Det fungerer ikke når overfloden setter inn. Det tåler ikke de fallende forbrukspriser som er en følge av overdådig rik produksjon. For produktionsprisen er på sin side bundet, og varene må til tider selges med tap. Vi vil prøve å forstå dette forhold mellom forbrukspris (= "konsumpris", "salgspris") og produktionspris. For forbruksprisen har vi å regne med den økonomiske autonome lov om tilbud og etterspørsel: Er tilbudet større enn etterspørselen, faller naturøkonomisk prisen. Er produksjonen overveldende stor, går forbruksprisen mot null. Prisen på vann og luft er i utgangspunktet null.

Ved produksjon av varene har vi å regne med den økonomiske lov som à priori sier at prisen er lik "systemets kostende" (systemets kostnad). Det er alle samfunnsutgifter som står på samfunnsregnskapets debetside (utgiftsside) som bestemmer prisen på produksjonen på samme regnskaps kredittside. Produksjonsutgiftene er altså bundne. Det er omkostningene ved det samfunnsystem vi lever under som bestemmer varens pris.

Når nå utviklingen av naturvigen-skap og teknikk gir menneskene en stadig øket produksjonsevne, samtidig som det ingen utvikling skjer på det sosiale og økonomiske område, mens tvertimot samfunnsystemets omkostninger stadig økes, så er det klart at det ikke blir balanse mellom produktionspris og forbrukspris. De sosiale og økonomiske systemomkostninger er for store.

Hele verden vil på den måte tvi-holde på det merkantile system, som søkes holdt liv i ved at produksjonen innskrenkes så vi igjen kommer til-

bake til mangelens tid, slik at forbruksprisen holdes oppe. Dette skjer igjen ved at alle bransjer og grupper organiserer seg, og mot hverandre, for med politiske knep og kunster å bremse produksjonen.

Men da innskrenking av produksjon og ødeleggelse av realverdiene for skinnverdienes, pengens skyld, er naturstridig og livsfiendtlig, så ender alle disse misforståtte bestrebelser med en verden i kaos. Menneskene er fiksert av det gamle merkantile system, som gjelder mer enn menneskenes frigjørelse. Derfor skal det avlegse system bibeholdes og menneskene forstoppes. Ingen vil akseptere de fallende priser som er utviklingens mål. Menneskene vil ikke sin egen materielle frigjørelse.

Totalitetsøkonomien erkjenner i motsetning til dette at utviklingen naturøkonomisk går mot lavere og lavere priser og rikligere med varer. Menneskene har lært å la maskinene og naturkreftene gjøre arbeidet for seg, og det er i så måte nesten ingen grense. Utviklingens mål er den materielle frigjørelse, som er nådd når alle priser (ved hjelp av dekapitalisering, desentralisasjon og de produktive fremskritt) er kommet ned henimot null, altså når det er like billig å skaffe seg brød og livsfornödenheter som å tappe vann av vannkranen.

Totalitetsøkonomien aksepterer altså de fallende forbrukspriser og den materielle frigjørelse, og den angir hvordan man skal oppnå det lønnsomme prisfall, og til enhver tid å få balanse mellom produktionspris og forbrukspris, slik at om det i dag kostet 100.000 kroner pr år å leve, så skulle prisen om noen tid være kommet ned i kr 80.000. Deretter ned i 50.000, 10.000, 5.000 osv.

Dette skjer ved å gjennomføre et nytt samfunnsystem, hvor systemomkostningene befinner seg under stadig reduksjon. Det må gjennomføres dekapitalisering og fritt bransjestyre, muliggjort med en ny mentalitet som erkjenner vårt sanne forhold til reelle og fiktive verdier, og som erkjenner vår sosialiserte skjebne og det kristne gjensidighetsbud, og dermed også det rette forhold

mellom produsent og konsument som mennesker.

Totalitetsøkonomien/helhetsøkonomien bygger på det objektive samfunnsregnskap som viser at samfunnets virkelige næringsveier og "inntekter" er produksjonen, mens samfunnets reelle "utgifter" er forbruket, konsumpsjonen. Penger og pengemani-

pulasjoner har ingen annen samfunnsmessig betydning enn den som er verktøyets, redskapets. Det avgjørende for samfunnets økonomi er derfor forholdet mellom produksjon og konsum. Totalitetsøkonomien er altså planmessig (en ny type planøkonomi), og vi må for å kunne gjennomføre denne, nøye kjenne de faktiske forhold vedrørende samfunnsøkonomien.

Enhver vet jo at den norske nasjons egentlige og hovedsakelige næringsveier, som gir positivt skattbare virkelige inntekter, vesentlig består av følgende: Olje og gass, industri, fiskeri, foredlingsarbeid, skogbruk, fedrift, landbruk, skipsfart, håndverk.

Videre vet jo enhver at nasjonens vesentligste utgifter og omkostninger består av følgende: Administrasjon i stat, fylker, kommuner og i det private, varehandel, transport, reklame, aviser og andre trykksaker, radio, tv, banker, rettsvesen, militærvesen, kirke- og sektvesen, skoler, fengsler, tipping, lotto og andre lotterier og spill, vinmonopolet, negativ vitenskap ("problemkultur"), klassekamp, politi, språkstrid, sosialomsorg m.m.

Man skulle nå tenke seg at enhver var seg fullt bevisst at et lands økonomiske velstand beror på at man innskrenker på omkostningen og utgiftene og øker inntektene.

Tingene settes på hodet. Etter våre statsregnskaper å dømme, kunne man tro at f.eks. landbruket og fisket, industrien og det produktive arbeid er samfunnsutgifter og at vindriking, sigarettøyking og bankvirksomhet er inntekter for samfunnet, idet våre statsmyndigheter gjentagne ganger har tatt skritt til å redusere produksjonen både innen landbruk

og fiskeri, mens de uavlatelig har søkt å fremme virksomheter som lotterier m.m. Hvis denne finanssteknikk var riktig og hadde noe med virkelighetens verden å bestille, ville det også vært sant at f.eks. arbeidsledighet og sparepolitikk var virkelig sann spareøkonomi.

Men da enhver burde forstå at f.eks. arbeidsledighet er det motsatte av sparing, skulle man også kunne innse i hvilken høy grad den norske finansledelse har ledet folket ut på økonomisk glattis.

Det er også klart at staten som politisk institusjon til en viss grad og i en viss tid kan holde det gående ved å beskatte alle immaterielt sysselsatte personer på samfunnets utgiftsside (f.eks. leger, politikere, postbud, sakførere osv.)

Vitenskap og teknikk har i dag skapt overflod på alt, det er produksjonsmuligheter for hele jordens befolkning. Det er nok til alle, forutsatt at menneskene innretter seg etter livslovene og naturlovene.

I en viss tid kan man også holde den illusjon oppe at f.eks. beskatning av banker og "fortjeneste" på vinmonopolet og alle slags lotterier, tipping, lotto m.m., er samfunnsmessige inntekter for såvidt som at pengene går inn i statskassen. Men da statens drift ligger på det samme samfunns debetside (utgiftsside), for hvilket både bankene, monopolene, spill og lotteri i forveien er debetposter, så er det klart at de endelige underskudd til sist må bli enorme.

Hvis den skattepolitikk vi driver her hjemme var riktig, så ville f.eks. samfunnet bli rikere jo mere legene tjente penger på sykdommer, og man ville lønne skolelærere ved å beskatte postbud, og lønne postbud ved å beskatte skolelærere...

Men i den bitre virkelighets verden som vi lever i, er det faktiske og positivt riktige forhold dette at vårt folks økonomiske velferd beror på de materielle erverv, som vi i norsk politikk systematisk fortredet til fordel for de utgiftsmedførende immaterielle. Det er nødvendig å gjøre oppmerksom på denne politiske og økonomiske synkverving fordi alle

våre offentlige funksjonærer og tilitsmenn (som også beskattes av samfunnsmessige inntektsfaktorer) tier og samtykker.

Fordi de partipolitiske statsmenn også organiserer seg og sin finanslek på internasjonal tumleplass, håper de visstnok å kunne holde spillet gående, idet man henviser til "internasjonale hensyn". Derved lykkes det til en viss grad å avværpe, respektivt maktstjele, all kritikk og all sunn dømmekraft, inntil den alminnelige mening til slutt aksepterer den lære at krisens problemer er uløselige. Men da intet folk i lengden – selv ikke med internasjonal bistand – kan gjøre ÷ til +, eller utgift til inntekt, så sørger utviklingen selv for at illusjonene brister og dagdrømmeriet oppklares.

For menneskene lever av mat, ikke penger. Vitenskap og teknikk gjør ikke annet hver dag enn å arbeide for å gjøre livet lettere og rimeligere for oss alle. Men sentralsystemet har som oppgave det motsatte. Systemet har til hensikt å skaffe "lønnsomhet" ved å innskrenke produksjonen, og er livsfiendtlig og utviklingsfiendtlig, sentralsystemet er helt forfeilet, fordi det handler mot samfunnets grunnlov: Å gjøre mot andre hva vi vil at andre skal gjøre mot oss.

Når den materielle frigjørelse er nådd og menneskene har nok å leve av, vil godene bli delt etter behov mellom menneskene. Det vil heller ikke bli noen arbeidsløshet, idet en vil kunne innføre skiftarbeide for de yrker og bransjer hvor dette er nødvendig. Menneskene får nok av tid til virkelig å kunne leve ut sine ønsker og behov. Alt ligger og venter på oss den dagen vi skifter sinn og mentalitet. Det er orienteringen fremover som er det avgjørende for hvordan vi i samfunnslivet utnytter vår viten og kunnskap. Men hvilken retning den blir brukt i, om det er til liv eller død, det avhenger av menneskenes mentale innstilling og syn på tilværelsen.

Ikke bland deg i dine egne saker!

Av Svein Otto Hauffen

Før sa man: Tidens guder er dens menn. I dag kunne man snarere si: – Tidens avguder er dens maktmenn! Ved Finn Gustavssens kollegiale erfaringer, oppstod denne definisjon: – En politiker er en person som er så tykkhudet at han kan stå oppreist – uten ryggrad.

Mange politikere misbilliger at mennesker vil blande seg i sine egne saker. Slikt skal man ikke blande seg bort i, men overlate ublandet til makthaverne å ta seg av. Selvbestemmelse er uønsket! Og «ute». Statsbestemmelse er «inn». Og staten bør man holde seg inne med. Styre og stell skal man la de styrende stelle med. Så stiller de også godt med stemmekveg.

Hvem som skal bestemme over våre saker, blir en sak mellom staten og oss. Og de-

rom vil staten selv bestemme. Når staten vil bestemme alt, ligger det i kortene at den også vil bestemme over oss og våre saker. Får den det så er det ingen sak.

Fader stat

Fader stat vet alltid best hva som er til vårt eget beste. Og hva som gir oss vårt velvære best. Så det er nok best å la den bestemme alt, uten å mukke. Men gjerne å bukke.

Og hva har man myndigheter til, om ikke for å umyndiggjøre oss? De har forlenget forstått at vi ikke har forstand til å passe våre egne saker. Og mener åpenbart at da er det til pass for oss at de passer på den siden av saken(e).

Kort sagt

Saken er klar. Staten er vår far som oss alle vil bevare,

for den store fare: tiltroen til at vi, uten formynderi – kan oss samfunnsmessig klare.

– mens leken er god –

Ironi og sarkasmer etc. er vel og bra til humoristisk bruk. Især om detertil er alvorlig ment, til vekkende ettertanke og seriøs nytenkning.

I samsvar med overskriften er ovenstående et muntert-ironisk bidrag til å «se det hele lite grann fra oven». I «overlys» kan nye sider sees. Ved gravalvor formørkes sikten. Men ved besindig seriøsitet befordres tanken og eftertanken. Tilsiktet også ved følgende seriøse avrundning.

Hvem er tjent med tidens politikere?

Representerer de tidsmessig og samtidsorientert Kristus-impuls? Eller utidsmessig og fortidsorientert statshedenskap? Er de besjelt av menneskevennlighet – eller motivert av makthaververnlighet?

De fleste mennesker har forstand og innsikt nok til å passe sine egne saker. Især de som har vett nok til å begrense seg til det. På om noen har forstand og innsikt nok til å passe andres saker på forsvarlig måte. Især når det gjøres ubedt. Det gjelder ikke minst embedsmenn og politikere hvis mål og interesser ikke faller sammen med de enkelte menneskers, men fortrinnsvis med førstnevntes egeninteresser.

Mennesker er ikke tjent med politikere som ikke tjener dem – men makthavernes interesser.

Kjærlighet

av Even Lorch-Falch

Kjærlighet er som å drømme i drømmer

Kjærlighet er som en magisk klang

Kjærlighet er som kildevannsstrømmer

Kjærlighet er som en måneskinnsang

Kjærlighet er som to fyrrige viljer

Kjærlighet er som en hudløs mani

Kjærlighet er som hvitkledde liljer

Kjærlighet er som et sårt litani

Kjærlighet er som bankende bårer

Kjærlighet er som et jomfrusmil

Kjærlighet er som et syn gjennom tårer

Kjærlighet er som å tæres av ild

Kjærlighet er som et dikt uten ord

- det evige NU på vår flyktige jord ...

BERTRAM D. BROCHMANN – den store sosial- reformatoren i Norge

Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremme Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkupasjentene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjerme sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengslesstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor paradisk det hele var.

Krossen som teikn for å take ansvar

Ivar B Løne

Kompasset viser veg på det store hav, i skodde og myrkre. Kompasset har som krossen fire hovedvegar. Men kompasset tolkes bokstavelig og konkret i motsetning til åndeleg orientering. Vår kultur har i tusener av år sagt: tak opp ditt kors og ber det. Det må vera fordi det er der for å brukast.

Då eg fekk veta at vår største frislutelse var å eta av kunnskapstreet, å gå for langt aust og verta Gud lik, kom spørsmålet: gjeld her noko om feilbruk?

Eg lærte denne gongen at krossen kan forstås som uttrykk for dei fire himmelretningane. Eg forstod fyrst dette med aust, soloppgang, håpet og morgonrauden. Ny fødsel og draum, osv. Vest er no solnedgang, kveld og mørkre. Eg fekk så læra at nord var heilagdommen, også ein lengsel mot det kjente og ukjente. Så var det at sør var kjærleik som fekk kabalen til å gå opp for meg, fire vegar stilt "fritt" i å velja. Krossen ble

derfor et symbol for å taka ansvar i valg av veg.

Når universet sin skapar har sett inn dei geografiske hovedretningane. Så kvifor ikkje i alt? For plantar, dyr, fisk og fuglar har soloppgang vore den store kraft, lengsel kjem, same kva som er heilag og godt, og kjærte då. Like sikkert er kveld, myrkre, natt og død, men derfor ikkje slutt. For: evigt eies kun det tapte. Og: død kvar er din brodd, død kvar er din siger?

Så er det, så vidt eg veit, at menneskene har den største valfridomen. Og med evnen til å velja kjem også vanskaner. Her fekk me tidlegare ein streng varsel i etingi av kunnskapstreet på kva gjev vit på godt og vondt. Les fyrste Mosebok kapittel 2 og 3. Eg siterer: Du må gjerne eta av alle trea i hagen, men treet som gjer vit på godt og vondt, det må du ikkje eta av, for den dagen du et av det skal du døy. Derimot av livstreet stod me fritt i å eta av. Livet sine lover, ikkje kunnskapen som fører oss hit og dit på livet sitt store hav.

Me kjenner godt tyngde- og gra-

vitasjonslovene. Går me mot desse, går det gale, slik og i gjerningar mot dei Gudeskapte for samliv under skaparverket.

Så er det dette med å bera krossen. Eg ser det slik at me har ein valfridom i fire vegar og vidare. Då set eg opp dette med formykje og forlite. Me kan forkorta eller forlengja desse. Styrmennene på havet kom i store vanskar og skyld, dersom dei sigla feil veg. Dette gjeld særleg med omsyn til å vera seg medvetne av å oversjå kva retning det gjekk i. Slik er det med krossen også. Det er kart over kva som fører fram, og kva som fører til synd og fall. Aldri før har me visst så mykje om dette, likevel vert bibelen sine åtvaringar så sterkt overskridne.

Er dette rett eller feil? Eg utfordrar med takk eit svar. Gjerne ei betre forklaring, dette var helst forkort sagt.

Det å dekorera eller utmerkja seg med ein kross rundt halsen eller på bringa synest eg er alt for lettvent. Det er berre ei symboldyrking. Det er styringi me gjerne vil skriva om her.

En tyrannosaurus i menneskeham

Saddam Hussein med makt-drifts drage,
ble for sitt folk en grusom plage,
og tusener tok han av dage.

Hans mentalitet ble skjebnesvanger
for en nasjon. Men hørtes anger,
for tusener forpinte fanger?

En lystmorder og torturist
misbrukte makten helt til sist.
Den nifst monstrøse avgrunnsmakt,
av Satan gitt – og i hans takt.

Et diabolisk avgrunnsvesen
tok en nasjon ved nesene.
En tyrannosaurus i menneskeham
uttryddet alt som ikke passet ham.

Rå makt med vold og slangelist,
satanisk verktøy for Anti-Krist.
«Slakteren» ble despoten kalt,
til han for eget hovmot falt.

Saddam fikk ingen galgenfrist.
Henrettet heller først enn sist.
Galgen ble punktum finale
for den største av stormannsgale.

Situasjonsbeleilig tyrani
privat og offentlig,
kan vi vel forhindre – med mindre?

Svein Otto Hauffen

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
l. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta